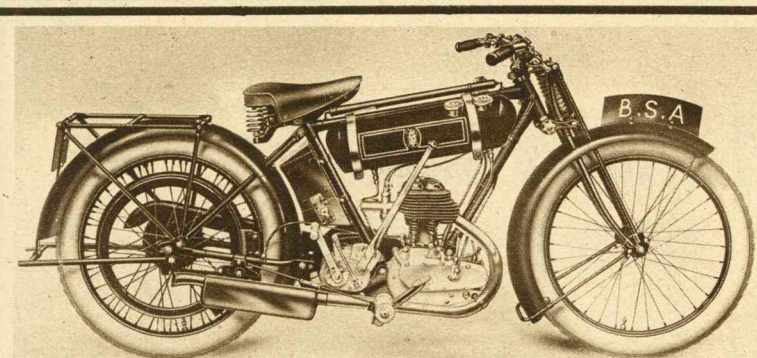

N.V. WEST-INDISCHE IMPORT-COMPAGNIE
Amsterdam.

WEST-INDISCHE CHOCOLADE
(om te eten)

DEZE CHOCOLADE, MET DEN NATUURLIJKE GEURIGEN
SMAAK VAN DE EDELSTE CACAOBOON, HEEFT EEN HOOG
VOEDINGSWAARDE EN VERHOORZAAMT GEEN DOEST. ZEER
AAN TE BEVELEN BIJ SIEKTE, OP REIS, ENZ.

B. S. A. MOTORRIJWIEL, Model B 26 de Luxe
2.49 H.P. f 650.—

3 versnellingen — Autom. oliesmering — Terry-zadel

— **LEVERING DOOR DEN HANDEL** —

B. S. A. CYCLES LTD., HOLLAND DEPARTMENT
Dir.: A. BRONKHORST

LAAN VAN MEERDERVOORT 478/484 — DEN HAAG

MAAGLIJDERS.

Het Maagpoeder van **Apotheker BOOM**
(naam wettig gedeponeerd) heeft gedurende
meer dan dertig jaren duizenden Maaglijders
genezen van maagpijn, maagkramp, zuur,
hartwater en slechte spijsvertering. Verkrijg-
baar in de meeste Apotheken en Drogist-
winkels à f 1.25 per gesloten blikken doos.
Gen.-Agent voor Ned.-Indië: W. Italie,
Soerabaya.

GENEZING

DOOR

N.V. „SPIRAEA”'s
Kruidentracts

VAN:

Kanker, Maagziekte en
Maagzweren, Tuberculose,
Gal- en Niersteen, Nier-
en Suikerziekte, Zenuw-
zwakte en Bloedarmoede,
Bronchitis, Asthma, val-
lende Ziekte, Rheumatische
pijnen, Huidziekte, open
Beenen (wonden), Inge-
wandziekte, Ruggemertge-
ring, Poliepen en Pleuris.

(Voor iedere ziekte
afzonderlijke
Kruidentracts).

Vraagt ons gratis zieken-
biljet.

Attesten ter inzage.
De spreekuren zullen
door Mevrouw OOMS—De
Vries gehouden worden des
morgens van 10—1 uur
met consulterend Arts.
Zaterdag en Zondag geen
zitting.

N.V. „SPIRAEA”,
Directrice Mevr. OOMS—
De Vries,
Nieuweweg 36, Amsterdam
(Oud Watergraafsmeer).

MIJNHARDT'S
Hoofdpijntabletten
stillen spoedig de
ergste hoofdpijn
Buisje 60ct. Bij Apoth. en Drogisten

ADVERTEERT IN
„PANORAMA”

„Gulden Plijs”
Sigaren

FABRIKAAT
G. & S. MAJOIE-TILBURG

Voor die erge verkoudheid

moet U Akker's Abdijsiroop gebruiken. De
kiemen, welke pijn, prikkeling en ontsteking
veroorzaken mogen niet voortwoekeren, totdat
zij een aandoening van borst of keel tengevolge
hebben. Akker's Abdijsiroop bestrijdt dit kie-
mengevaar op bijzondere wijze, stilt de keelpijn,
ontsmet en versterkt de pijnlijk ontstoken slijm-
vliezen, maakt dat het prikkelend slijm los komt
en vergemakkelijkt daardoor de ademhaling.

AKKER's

ABDIJSIROOP

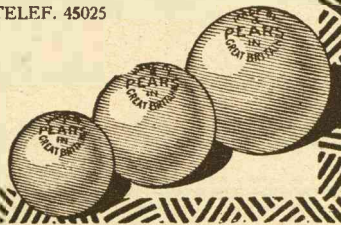
Alom verkrijgbaar in kokers van ± 230 gram à f 1.50, van ± 550 gram
à f 2.75 en van ± 1000 gram à f 4.50. Vraagt uitsluitend kokerverpakking.

PEARS' SOAP

Importeurs:

N.V. HEULE, MANDERS & CO'S
HANDELMAATSCHAPPIJ

HEERENGRACHT 287
AMSTERDAM
TELEF. 45025

Gebrs. BOER
VLAARDINGEN
Sherry, Bourgogne, witte-
roode Bordeaux en Portwijn.
Opgericht 1795.

Wettig Gedep.

KLAASSENS

echte **GRONINGER** sucade, gember,
kandij- en honingkoeken, prijzen f 1.—,
f 1.50, f 2.—, f 2.50, f 3.—, f 4.—, f 5.—.
(Per post 50 ct. verhooging.)

Giro 72679.

Heerestraat 90. - Tel. 1162. - Gev. 1854.
Specialiteit in luxe blikjes gevuld met Gronin-
ger Jongens, gevuld Speculaas, Heerenbrood
Pitmoppen etc.

Voor St. Nicolaas- en Kerstgeschenken

leveren wij een twee-
lamps-toestel, met
gemarmerde plaat,
in gepolitoerd ma-
honie kistje, totaal
compleet m. antenne

f 85.50

Drie- en vier-lamps-
toestellen met ge-
ringe verhooging.

NED. RADIOHANDEL

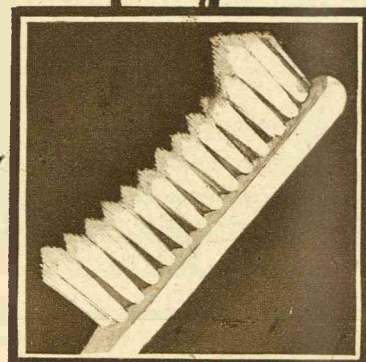
Anna Paulownastr. 49, Den Haag, Telef. 15110

BERGEN (binnen) N.-H.

HUIZE INGEBORG

HERSTELLINGSOORD VOOR RUST-
BEHOEVENDEN EN ZENUWZWAKKEN

Pro-phy-lactic

DE TANDBORSTEL
in de gele doos.

G. H. BÜHRMANN'S
PAPIERGROOTHANDEL

AMSTERDAM
KEIZERSGRACHT 28—34

FILIALEN TE 'S-GRAVENHAGE

AFD.: H. F. DE CHARRO EN ZONEN

BATAVIA

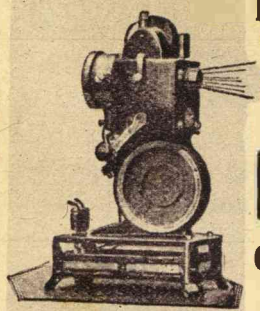
(WELTEVREDEN)

BIJKANTOOR TE ROTTERDAM

VERTEGENWOORDIGINGEN TE
GRONINGEN EN UTRECHT

HANDELSMERK

HET BESTE CADEAU, voor de a.s.
St. Nicolaas- en Kerstfeesten

L'AMI DE LA MAISON

PATHÉ-BABY

CAMERA en PROJECTIE-TOESTEL

EEN NUTTIG, ZEER INTERESSANT
GESCHENK VOOR GROOT EN KLEIN

TE VERKRIJGEN IN IEDER FOTO-MAGAZIJN EN BIJ DEN
Importeur voor Nederland: Raadhuisstr. 42, Amsterdam

THEOPHILE

Utrechtschestr. 118, Amsterdam
**BESTE HAARKLEUR- EN
HAARGROEIMIDDEL.**
Afgehaaid f 2.— per flacon.
Franco na toezending van f 2.40
per postwissel of aan postzegels;
rembours f 2.60.

Eau de Cologne Joyzelle
Opwekkend
en
verfrisschend
Parfumerie Joyzelle - Haarlem

„MUSICA”

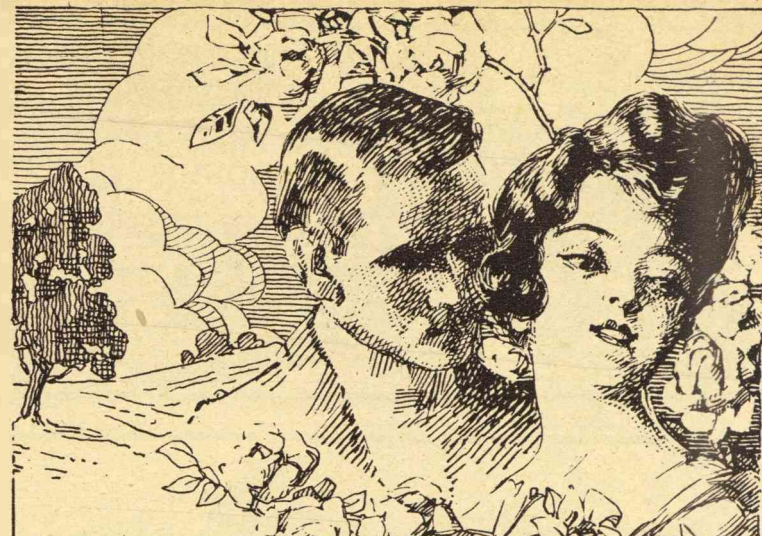
GRAMOPHONES EN
RECORDS

Fabrikaat der
Deutsche Grammophon
Aktiengesellschaft
BERLIN — HANNOVER

LIJMT ALLES!

Abonneert U op
„DE GRACIEUSE”
Het beste en mooiste Dames- en
Modeblad. Prijs p. kwartaal f 1.95

**Inden Zomer
des levens**

bouwt ge uw gezin op.
Gebruik juist dan ook

OVOMALTINE

Want in deze levensperiode staat ge midden
in het maatschappelijk leven. Met al Uw kracht
en energie werkt ge aan Uw maatschappelijke
positie en met zorg bouwt ge Uw gezin op.

Voor al dan is noodig, dat ge door een
doelmatige voeding de verbruikte energie
en kracht weer aanvult en dat ge den grond-
slag legt voor de gezondheid van Uw gezin.

Ons dagelijksch voedsel met al zijn ballast-
stoffen is daartoe niet in staat. Een
geconcentreerd, rationeel samengesteld,
gemakkelijk assimileerbaar voedingsmid-
del als Ovomaltine is daartoe noodig.
Het moet dan ook van meet af aan een
vaste gewoonte worden, dat gij zelf en ook
Uw gezin elken dag bij het ontbijt een
kop OVOMALTINE gebruikt.

Als U het nog niet kent, zenden wij U
gaarne, zonder kosten, een monster.

Fabrikant: Dr. A. WANDER A.G.
KERKHOFF & Co.
AMSTERDAM, Leidschegracht 43
SOERABAYA, Chin. Voorstr. 16

OVOMALTINE
VERSTERKT
OOK U!

**TEXAS LIGHT
TEXAS PITTIG**

De rimmer geëvenaarde Qualiteiten.

TEXAS SIGAREN

HOEKX & MAAS SIGARENFABRIKANTEN VALKENSWAARD

N.V. DE HOLLANDSCHE PAPIER INDUSTRIE E. DE VRIES & Co.

AMSTERDAM - BRUSSEL

LEVERT PAPIER VOOR PERIODIEKEN

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

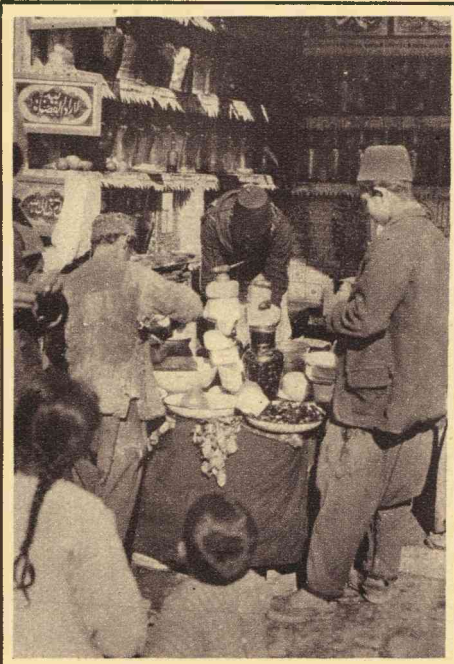
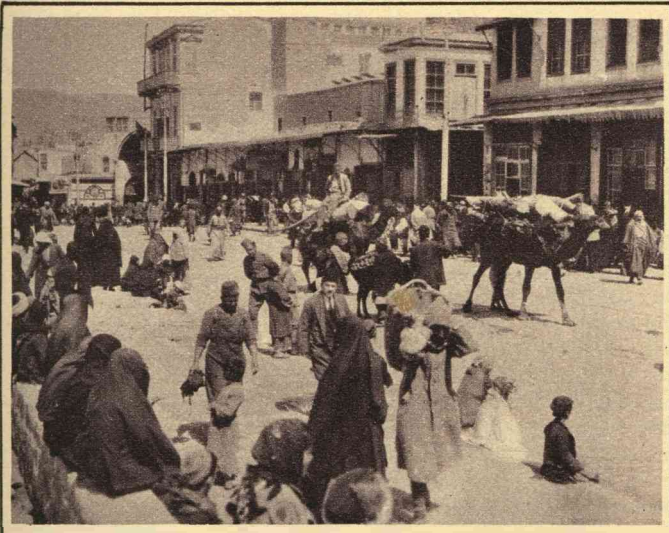
PANORAMA

No. 19 (45) 13DE JAARGANG
4 Nov. 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

De Beschieting

van Damascus

Het gaat den Fransen in hun mandaatgebied Syrië niet voor den wind. De opstand der Droezen heeft zich thans uitgebreid tot een algemeene rebellie. De onlusten die te Damascus hebben plaats gehad, hebben de Fransen er zelfs toe gebracht deze stad, die een der oudsten van de wereld is, te bombarderen, waardoor een schade is aangericht van meer dan 30.000.000 gulden. In verband hiermede beelden wij op deze pagina een serie foto's af, waardoor de lezer zich een voorstelling zal kunnen maken van deze heilige stad der Mohammedanen en het dagelijksche leven in haar straten. Hierboven, links: een der hoofdverkeersstraten. Midden: Tafereeltje in een delicatessen-winkel. Rechts: Een kameelen-karavaan, zooals men ze vaak in Damascus' straten aantreft.

Links: opstandige Droezen in de nabijheid van Damascus. Rechts: Typische vertegenwoordigers van den rebelleerenden stam.

Links: Gezicht op Damascus, van den Citadel af. Rechts: De Moskee, waarin volgelingen van Mohammed als kloosterbroeders leven. Voor de Moskee Mohammedaansche vrouwen.

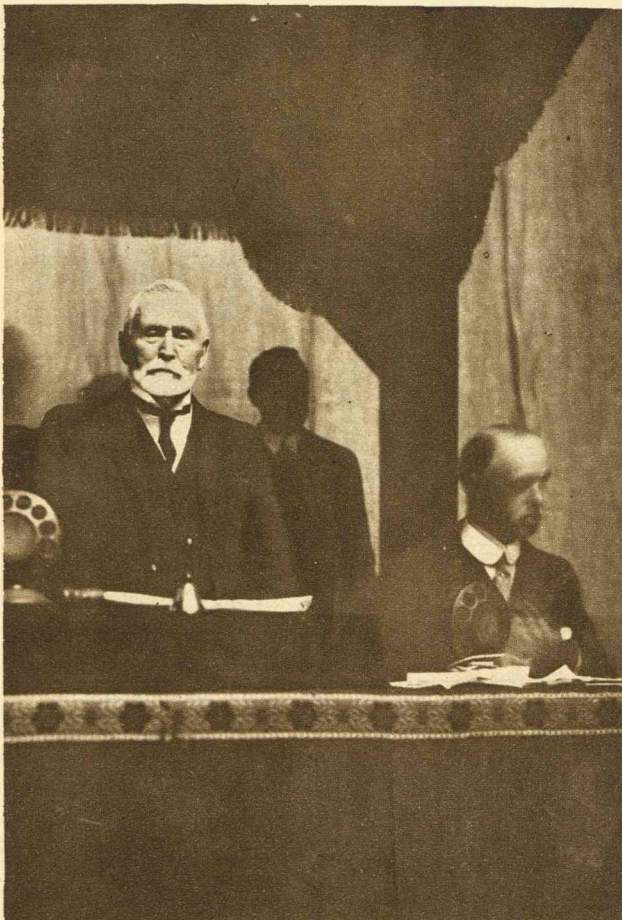
DE VOLKENBOND

De snelle en succesvolle tusschenkomst van den Volkenbond in het Grieksch-Bulgaarsche conflict heeft weer eens opnieuw de aandacht op dit Instituut gevestigd en er de belangrijkheid als werktuig van den vrede van doen zien.

In verband hiermede meenen wij, dat onze lezers met belangstelling zullen kennis nemen van het hieronder volgende artikel, waarin een en ander wordt medegedeeld omtrent de wijze waarop de Volkenbond werkt.

De Volkenbond, voortgekomen uit de Vredesconferentie der Geallieerden te Parijs, en aan welks oprichting de naam van Wilson eeuwig zal blijven verbonden, beschikt — gelijk trouwens de kleinste en de grootste vereeniging — over een drietal organen: zijnde een jaarlijksche algemeene vergadering van leden; een bestuur, hier slechts gedeeltelijk door die Ledenvergadering benoemd en Raad geheffen; en tenslotte een

De voorzitter der laatste vergadering, de Canadeesche gedelegeerde Dandurand, naast wien ter linker zijde is gezeten Sir Eric Drummond, secretaris-generaal van den Volkenbond.

Secretariaat, welks functie, tengevolge van geheel de samenstelling van den Volkenbond, van grooter beteekenis is dan het Secretariaat in eenige vereeniging kan zijn.

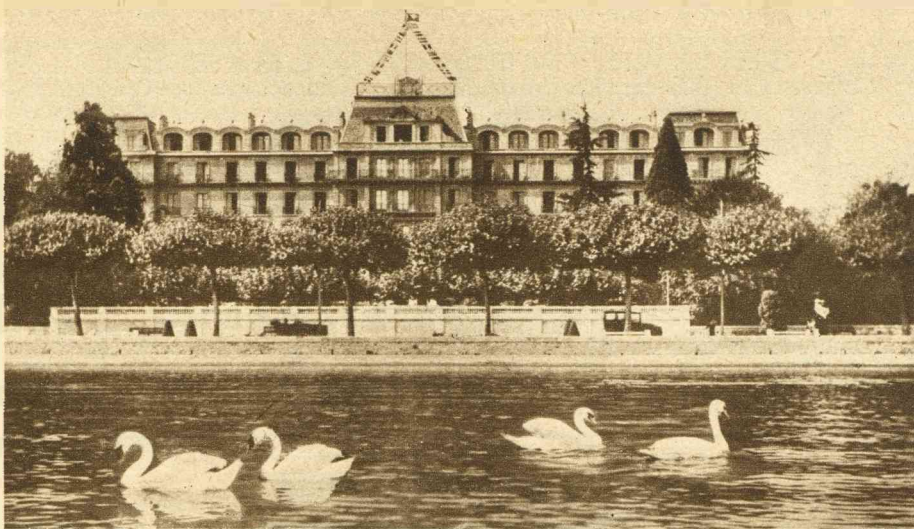
In de Assemblée worden de leden vertegenwoordigd door delegaties van drie leden en drie plaatsvervangende leden, die worden bijgestaan door de noodige raadslieden en secre-

tarissen, maar die, ongeacht haar talrijkheid, slechts over één stem beschikken, zoodra en wanneer het op het nemen van besluiten aankomt. Hier vindt men dus de verwezenlijking van het denkbeeld, reeds ter eerste Vredesconferentie in 1899 door den grijzen Italiaanschen diplomaat graaf Nigra uitgesproken: dat alle Staten, groot of klein, gelijk zijn.

Nu behoeft het wel geen betoog, dat voor de veelomvattende taak, die de Volkenbond — men denke alleen maar eens aan de correspondentie over talrijke onderwerpen met niet minder dan 55 landen — heeft ten uitvoer te leggen, meer organen dan de genoemde drie noodig zijn. Vandaar dan ook, dat gedeeltelijk naast, maar grootendeels in den Volkenbond speciale organisaties zijn geschapen voor die onderdelen van zijn werk, welke een speciaal terrein bestrijken. Het Vredesverdrag van Versailles heeft in zijn XIIIde hoofdstuk voorzien in de oprichting van het Internationaal Arbeidsbureau, uitgaande van het denkbeeld, dat slechts dan werkelijke vrede onder de volken is te krijgen, wanneer de verscherping in de sociale tegenstellingen niet alleen niet toeneemt, maar daadwerkelijk afneemt en ten langen leste geheel verdwijnt. Tengevolge van deze afzonderlijke vermelding in 't Versailler en de daarmee samenhangende verdragen neemt het Arbeidsbureau onder leiding van zijn energieke directeur Albert Thomas een bijzondere plaats in den Volkenbond in. De Volkenbond zelf echter heeft in den loop der jaren zoodanige organisaties geschapen voor de regeling van verkeer en doorvoer; voor vraagstukken van hygiëne, en voor financieele en economische problemen. Onderling verschillen deze organisaties eenigszins, al naarmate van de taak, die zij hebben te vervullen. Daarnaast staan lichamen als de permanente adviseerende Opiumcommissie en de permanente, eveneens adviseerende Mandatencommissie, die den Raad van den Volkenbond ter zijde staan bij de uitvoering van bepaalde opdrachten, die hem krachtens het Pact zijn verleend.

Het behoeft ook wel nauwelijks betoog, dat, waar al deze organen op gezette tijden moeten samenkomen om overleg te plegen, en waar er steeds strenger de hand aan wordt gehouden, dat zulks — ware het alleen maar zuinigheidshalve — te Genève geschiedt, er daar, in het Palais des Nations, aan het einde van den Quai Wilson gelegen, een voortdurend bewegen is, dat men zich moeilijk van meer internationalen aard kan denken! Maar niettemin bereikt in den aanvang van September dit bewegen zijn hoogtepunt. Immers, krachtens het reglement, in 1920 daarvoor vastgesteld, komt op den eersten Maandag in September jaarlijks,

zulks uitsluitend op de convocatie van den tijdelijken president van den Raad, de Assemblée samen. Is het wonder, dat men in het begin naar de procedure van deze wel geheel ongewone bijeenkomst wat zocht en wat tastte; is het wonder, dat men zich in verschillende zaken ook nu nog nauwelijks op de precedenten kan verlaten. Maar er is toch reeds een adat, die ook in den Volkenbond sterker spreekt dan welke reglementaire bepalingen ook, en die dus getrouwelijk wordt nageleefd. De Assemblée zit in de Salle de la Réformation wat nauw, wat bekrompen, hetgeen al hieruit blijkt, dat men den scheidsmuur met het daartegen aangebouwde Hotel Victoria heeft moeten doorbreken om voor de gedelegeerden, secretariatsleden en pers een afzonderlijken uitgang te hebben, die overigens nog nauw genoeg is, en waar de eerste staatslieden van Europa schouder aan schouder naar buiten dringen met den meest eenvoudigen journalist of lid van het secretariaat. De Assemblée wordt jaarlijks geopend, door dat lid van den Raad, dat de functie

Het Palais des Nations, vroeger Hotel National te Genève, waar het Secretariaat van den Volkenbond is gehuisvest.

Het tablet ter herinnering aan wijlen President Wilson, den stichter van den Volkenbond, aangebracht vóór het Palais des Nations.

van voorzitter vervult; dit wisselt eens per kwartaal, dus bij elke gewone samenkunst van den Raad, af. Den laatsten keer had Frankrijk het presidium in handen, en dies toog minister-president Painlevé naar Genève om er vanuit het indrukwekkend voorzittersgestoelte een rede uit te spreken, die wel van groot vertrouwen in den Volkenbond getuigde. Verder

De Assemblée, in 1925 in voltallige vergadering bijeen in de Salle de la Réformation te Genève. In het midden zitten de delegaties, daaromheen de secretarissen en belangstellenden.

gebeurt er niets in zulk eene eerste zitting; eerst den middag van dien eersten dag, komt de Assemblée opnieuw bijeen om zijn voorzitter voor den duur der vergadering te kiezen. In 1925 is de keuze, in onderling overleg tevoren bepaald, gevallen op den Canadeeschen eersten gedelegeerde, het Senaatslid Dandurand, inwoner van een Engelsche Dominijon, doch trotsch op zijn afkomst uit een Fransch geslacht, dat tot de stichters van het tegenwoordige Canada heeft behoord.

Door hare besprekingen over het aanstaand Vijfvoudig Garantietractaat heeft de zesde Assemblée te Genève een ietwat meer politiek karakter gekregen dan tot dusver gebruikelijk was. Trouwens, laat men dit met voldoening mogen constateeren, dat meer en meer de jaarlijksche Volkenbondsvergadering een politiek evenement van de grootste betekenis gaat vormen; dat men daarnaar uitziet weken tevoren. De tijden dat men Volkenbond en praktische politiek scheidde, zijn — voor een deel gelukkig — voorbij. Voor een deel gelukkig, omdat natuurlijk ten eerste moet worden opgepast, dat niet de Volkenbond instrument wordt van politieke oogmerken, die door een wat al te talrijke meerderheid wellicht zouden kunnen worden misbruikt. In dit verband trouwens valt het op hoe in den loop der jaren het tableau de la troupe van de Assemblée — gelijk men het wel oneerbiedig noemt — is gewijzigd. Sedert het vorig jaar Herriot en Macdonald het goede voorbeeld hebben gegeven om — voor het eerst — persoonlijk naar Genève te trekken, schijnt het voor de minister-presidenten en de ministers van buitenlandsche zaken van groote en kleine Mogendheden gebruik te worden om daarheen te gaan teneinde, althans in den aanvang der Assemblée, hun delegaties te leiden. De Nederlandsche gedelegeerde, de heer Loudon, heeft terecht geconstateerd, dat een steeds grooter aantal staatslieden, die op het oogenblik der Assemblée zelve aan de regeering deelnemen, zich naar Genève begeeft. Zij doen dat waarlijk niet voor hun genoegen; zij onttrekken zich niet dan hoog noodzakelijk voor een vrij groot aantal dagen of weken aan hun directe werkzaamheden. Zij doen het, omdat hetgeen zich te Genève afspeelt, van steeds grooter belang wordt, voor ieder der leden van den Volkenbond in het bijzonder en voor allen in het algemeen.

Zou men in het kort een karakteristiek moeten geven van deze zesde Assemblée, men zou haar kunnen vergelijken met den athleet, die in toepassing brengt het „reculer pour mieux sauter”. Inderdaad, het vorig jaar is men onder den min of meer persoonlijken invloed van Herriot en Macdonald en tengevolge van toevallige, maar geenszins gestabiliseerde politieke verhoudingen in hun beide landen, op den ontwikkelingsgang van den Volkenbond vooruitgelopen. Daarmede behoeft men het Protocol van 1924 geenszins als ontijdig te beschouwen; maar wel mocht men in de praktische verwezenlijking ervan reeds in het volgend jaar een zwaar hoofd hebben. Terwijl ditmaal Zweden voorstellen deed teneinde de verplichte arbitrage, in het Protocol neergelegd, te behouden; terwijl Zwitserland zich schrap stelde voor de verplichte bevoegdheid van het Haagsche Hof, heeft Nederland een voorstel ingediend, dat zal leiden tot het aanvatten, zij het ook langs geleidelijken weg, van de voorbereiding der eventuele ontwapening. Dit voorstel is aangenomen, en het opent, wellicht beter dan de Cecil-tractaten van 1922 en 1923, en dan het Protocol van 1924, een weg ter oplossing, internationaal, van het zooveel omvattend ontwapeningsprobleem. Niet een weg, die heel snel tot het doel leidt, maar wel een weg, die afdoende resultaten kan brengen.

Wat ter vergadering van 1925 opnieuw overduidelijk is gebleken, is, dat de Volkenbond behoeft

de tucht buitengewoon goed handhaaft, niet eens belet wordt om, zij het ook fluisterend, te spreken. Was het aanvankelijk de bedoeling zich te bepalen tot een gebouw, dat de Assemblée zelve met bijbehorende commissiën kon omvatten — thans is het denkbeeld op den voorgrond gebracht, dat een groot gebouw zal worden gesticht, waarin zoowel Assemblée als Secretariaat worden ondergebracht, en dat dan met recht een Palais des Nations kan heeten.

ONDER DE INDIANEN

Een Indiaansch meisje in de dracht van haar stam.

Een familie van Apache-Indianen poseert voor onzen correspondent.

Groep Indiaansche meisjes in hun eigen stad door onzen correspondent vereeuwigd.

Indianen, zich oefenend in het boogschieten.

heeft aan een nieuw, aan een geheel eigen gebouw. Kan men desnoods met de huisvesting der Assemblée genoegen nemen, al brengen de dicht om de gedelegeerden opgepropte toeschouwers een element van stoornis, dat in een belangrijke vergadering niet behoort aanwezig te zijn — voor ieder, die voor het eerst bij de debatten der commissiën aanwezig is, kan het geen twijfel lijden of deze zijn gebrekkig, om het niet sterker uit te drukken, gehuisvest. Vlak achter de gedelegeerden zitten hier de toeschouwers, wien het niet eens verboden is te gaan en te komen, en wien zelfs, tenzij de president

DE LIEFDE, DIE BLEEF

Dick Lent behoorde tot die inderdaad zeldzame mensen, die, wat hun maatschappelijke carrière aangaat, in alle opzichten geslaagd kunnen heeten. Alle wenschen toch, die hij in dit opzicht gekoesterd had, waren in vervulling gegaan. Hij genoot een goede gezondheid, kon een aardig kapi-

taal het zijne noemen en hij had een doorzettend karakter, dat, al was het dan ook een beetje materialistisch, hem tot de positie had gebracht van eenig eigenaar eener bloeiende handelsonderneming. En dat, hoewel hij nog geen tweeëndertig jaar was!

Natuurlijk had een ieder van zijn kennissen gedacht dat hij zou trouwen. En dat hij zijn vrouw met hetzelfde overleg en omzichtigheid gekozen zou hebben, als hij het tot nu toe zijn zakenrelaties gedaan had. Waarom niet? Dick Lent was nu eenmaal iemand, die de macht scheen te hebben van zijn leven te maken wat hij wilde. Nog nimmer had hij een eenmaal genomen besluit betreurd. Ja, toch. In de twaalf jaren dat hij voortdurend hooger op de maatschappelijke ladder gestegen was, had hij éénmaal een beslissing genomen, waarvan hij achteraf betwijfelde, of ze wel juist was geweest. Dat was geweest, toen hij, nadat hij het dorp, waarin hij zijn jeugd had doorgebracht, verlaten en verwisseld had voor de groote stad met haar onbegrensde mogelijkheden voor een energiek jongmensch als hij, verzuimd had af en toe aan Dora Wins te schrijven . . . toen hij verzuimd had om de oude vriendschap, die reeds van hun jeugd af tusschen hen bestaan had en die bij Dora sinds eenige jaren in bewonderende liefde voor Dick was overgegaan, aan te houden.

O, hij had wel veel aan haar gedacht. Zeker, want hij vond haar een aardig en lief meisje, maar hij had geredeneerd dat het dwaasheid zou zijn als een man als hij, in zijn positie, de dochter van een eenvoudigen plattelandsdokter tot vrouw zou nemen. Hoe zou hij van haar kunnen verwachten dat zij hem helpen zou vooruit te komen in de wereld? En moest een zakenman dit eigenlijk niet vóór alles van zijn vrouw verlangen? Dora zou niet eens gelijken tred met hem kunnen houden, veel minder dus nog zou zij hem tot grotere ondernemingen kunnen aansporen!

Daarom besloot hij een dergelijke vergissing niet te maken. Toen hij eenmaal tot dit besluit gekomen was, viel het hem niet moeilijk in het vervolg niet meer die gelegenhedenbrieven aan het meisje te schrijven, waarmee hij haar de eerste maanden van zijn verblijf in de hoofdstad zoo gelukkig had gemaakt.

Dora had hem nog een paar keer geschreven — korte briefjes waarin zij slechts weinig van zichzelf vertelde maar vol belangstelling informeerde naar hem en zijn werk. Doch ze was ontmoedigd geworden, toen ze geen antwoord kreeg.

Of misschien begreep zij ook wel wat de reden was, want ze kende Dick. In ieder geval, ook zij schreef niet meer.

Dat zou misschien het einde van hun verhouding geweest zijn. Maar tot Dick's verwondering was dit niet het geval. Tien jaar nadat hij voor het laatst iets van haar gehoord had, vroeg hij zich nog steeds af, waarom, als hij een voordeelig contract had afgesloten of wanneer zijn balans weer een grooter saldo aanwees dan het vorige jaar, hij altijd aan Dora moest denken? Wat zou zij van zijn succes gezegd hebben?

Eigenlijk vond hij het vervelend dat hij een eenvoudig dorpsmeisje, waarmee hij in zijn jeugd had getennist en bloemen gezocht, niet uit zijn hoofd kon zetten. „Je bent een dwaas,” redeneerde hij tegen zichzelf honderden malen. „Je kunt geen groot man worden en tegelijk blijven denken aan een boerenmeisje dat je, toen je jong was, aardig vondt.”

Deze redeneering bevredigde wel zijn verstand, maar kon zijn hart niet het zwijgen opleggen. Dagen, weken, maanden gingen er voorbij dat Dick niet in staat was Dora te vergeten. Dora met haar blauwe oogen, haar blonde krullen en de uitdrukking van stille vereering op het gelaat als zij naar hem keek.

En hoe meer hij trachtte haar te vergeten, hoe meer hij over haar denken moest, totdat hij ten slotte beseftte dat hij maar één ding kon doen om er een eind aan te maken: Hij moest teruggaan naar zijn dorp en haar weerzien.

Maar hij mocht geen vergissing begaan! Hij zou niet gaan om liefde te zoeken of te geven, maar om gedesillusioneerd te worden. Hij hoopte dat haar blauwe oogen flets geworden zouden zijn, dat hij haar haar niet meer blond zou vinden als vroeger, en dat hij iets anders in haar oogen zou lezen dan vereering. Dan zou hij misschien genezen zijn.

Hij ging. Een week later kwam Dick Lent zijn dorpje weer binnen, voor het eerst sinds twaalf jaar.

Hij had het verlaten met een derde-klas kaartje en een goede dertig gulden in zijn zak. Hij keerde er in terug in een luxe-auto, die dertigduizend gulden gekost had, en die hem door half Europa gereden had. Hij was nu een nuchtere, berekenende zakenman geworden, die voor geen geld van de wereld aan zijn intiemsten vriend zou hebben bekend, dat het een meisje was, dat hem naar zijn dorp deed teruggaan.

Wat misschien maar goed was, want Dora was er niet meer.

Het was Meyer, de oude herbergier, die hem dit mededeelde.

„Dora Wins,” zei de oude man met zijn mummelenden, tandenloozen mond, „ja, ik herinner me haar wel. Een jaar of tien geleden is ze weggegaan. Ze was een beetje zwaar-moedig geworden, nadat haar vader gestorven was. Ze is geloof ik naar Amsterdam gegaan.”

„Naar Amsterdam?” Verbaasd herhaalde Dick Lent de woorden. Was Dora zó dicht in zijn nabijheid geweest de laatste jaren... had zij misschien als een romantische dweepster iedere kleinigheid van zijn carrière gevolgd?

„Ja, naar Amsterdam” vervolgde de oude man. „Ik heb hooren vertellen, dat zij aan het tooneel gegaan is... niet om te spelen, maar om te zingen. Zij had altijd een goede stem. Misschien hebt u haar gezien? Ze noemen haar nu Lilly Rose.”

„Lilly Rose,” mompelde Dick verbaasd. Ja, hij had geen tijd om naar opera's of concerten te gaan, maar hij had haar naam toch wel vaak in de courant en op aanplakbiljetten gezien. Zelfs herinnerde hij zich eens vluchtig een uitstekende recensie over haar gelezen te hebben.

Lilly Rose... was dat Dora, kleine Dora? Ze had zichzelf dus ook een weg door het leven weten te banen, en ze had haar naam op de lippen van honderdduizenden weten te brengen.

Op dat oogenblik zag Dick Lent zichzelf ineens als de man van een beroemde zangeres. Het zou de beste verbintenis zijn, die ooit gesloten kon worden. Hij hield van haar... zij hield van hem... beiden hadden zij zich opgewerkt. Wat bleef er nog te wensen over?

Hij besloot haar op te zoeken. Zij was niet getrouwd. Dat had de oude herbergier hem ook weten te vertellen. En voor Dick betekende dat, dat zij nog steeds op hem wachtte. Zijn egoïstische natuur zou geen andere reden hebben kunnen veronderstellen.

Om geen argwaan te wekken, bleef hij een nacht in het dorp logeeren. Den volgenden dag bezocht hij er een paar oude mensen, die hij nog in zijn jeugd gekend had. En allen wisten ze hem te vertellen van het groote succes, dat Dora had behaald, van haar goedheid, hoe zij was geweest in het dorp om te zingen ten bate van het te stichten ziekenhuis. Maar niemand sprak van het succes, dat Dick Lent had gehad. Zij herinnerden zich soms niet eens zijn naam... Hij was vergeten...

Terwijl hij naar de stad terugkeerde was het voor hem een uitgemaakte zaak dat de beste verbintenis uit een zakelijk- en gevoelsogpunt bezien, die hij ooit zou kunnen aangaan, was Dora te huwen. Langzamerhand was hij daar zó van overtuigd, dat hij zich niet meer kon indenken, zonder haar nog succes en geluk in het leven te kunnen hebben. Hij besloot echter voorzichtig te zijn, zich nog niet te veel bloot te geven. Hij vond uit, waar zij optrad, en schreef haar een briefje, beginnend met „Beste Dora”, en waarin hij haar mededeelde dat hij zoeven had ontdekt wie ze eigenlijk was, en dat hij haar nu graag een paar minuten zou willen spreken om een oude vriendschap te hernieuwen. Zou zij hem den volgenden avond kunnen ontvangen?

Den volgenden dag ontving hij haar antwoord. Wat een zonderlinge emotie gaf het hem, toen hij na jaren haar handschrift weer zag, dat hem eens zo vertrouwd was geweest. Hij keek, of hij er geen veranderingen in kon ontdekken... en vond ze ook. Forscher halen, meer beslistheid...

Zij zou blij zijn, hem te zien, las hij. En of hij maar aan haar hotel wilde komen, vlak bij de Opera, waarin zij zong.

Ze zouden daar op hun gemak kunnen praten, zonder gestoord te worden.

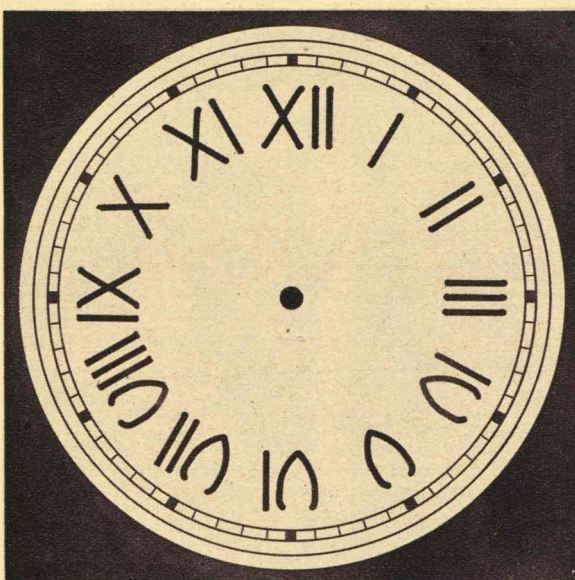
Precies om elf uur liet Dick zich aandienen. Hij volgde den boy naar de lift, liep de zwaar beloopte gangen door, totdat de jongen hem het appartement van Lilly Rose wees. Eenige seconden later bevond hij zich van aangezicht tot

aangezicht met haar. „Wat is zij verouderd” was zijn eerste onvrijwillige gedachte. Ze was ouder geworden, was niet zoo frisch meer, en veel zelfbewuster. Maar een knappe vrouw, dacht hij trotsch, en... den hemel zij dank... ze was klaarblijkelijk blij hem terug te zien.

In het eerst spraken zij over allerlei onverschillige zaken, hij prees haar succes, maar toen kon hij zichzelf niet langer inhouden.

„Ik ben de vorige week in Randwijk geweest, Dora,”

DE GEBROKEN WIJZERPLAAT EEN PRIJSVRAAG

Een klokkenmaker liet een porceleinen wijzerplaat vallen... De plaat lag aan vier stukken. Toen de man de stukken had opgeraapt en ze bekeek, riep hij uit: „Is me dat even toevallig?! Als je de cijfers op elk der vier stukken bij elkaar telt, krijg je op elk stuk precies twintig!”

De wijzerplaat vóór ze kapot viel, ziet u hierboven. Wie van onze lezers kunnen ons laten zien, hoe ze er uit zag, toen ze op den grond lag? Het is niet noodig de afbeelding uit „Panorama” te knippen. Men behoeft om ons de oplossing te zenden zijn nummer niet te schenden, doch kan volstaan met een wijzerplaat te tekenen en er op aan te geven hoe de barsten moeten lopen.

Onder de goede oplossers verloten wij een prijs van f 5.—, vier prijzen van een rijksdaalder elk en een vijftal troostprijzen, bestaande uit fraaie gravures op oudhollandsch carton.

De oplossingen verwachten wij gaarne vóór 25 November aan ons adres: Redactie „Panorama”, Doezastraat, Leiden.

begon hij, „ik ben er heen gegaan om één bepaalde reden... om jou te zien.”

Zij antwoordde niet; en ook aan de uitdrukking van haar gelaat kon hij niet zien of zij hetgeen hij zei prettig vond, of dat ze er onverschillig onder bleef. Zij wachtte slechts, of hij zou doorgaan.

„Ik heb ook succes gehad, Dora. Ik heb geld, ik ben gezond, en ik heb een groote, bloeiende zaak. Maar al dien tijd ben ik mij bewust geweest van één vergissing... ik dacht eens, dat ik gelukkig kon wezen zonder jou, Dora. Nu weet ik dat het niet kan.”

Hij hield op en boog zich naar haar over.

„Ik houd van je, Dora. Ben ik te laat?”

Nog sprak Dora niet, maar haar oogen verrieden, dat zij dacht aan het verleden... aan de jaren die voorbij waren.

Dick nam haar hand en kuste die.

„Dora... is... is het te laat?”

Langzaam keerde zij zich om en keek hem aan. Ze zag de smeekende uitdrukking in zijn oogen, de enkele grijze haren bij zijn slapen, die haar duidelijk maakten hoe hard hij gewerkt moest hebben om zijn doel te bereiken, om aan zijn eierzucht te voldoen. Langzaam schudde zij haar hoofd.

„Dick,” zei ze, en haar stem verried door geen enkele trilling haar bewogenheid, „tien jaar geleden heb je geheel vrijwillig gekozen, toen je mijn brieven niet meer beantwoorden wilde. Jij hadt het toen te druk met je zaken, om te kunnen denken aan een eenvoudig meisje dat dwaas genoeg

was om van je te gaan houden. Ik ben nu te beroemd om te denken aan een eenvoudigen zakenman, die dwaas genoeg is om verliefd te worden op een prima donna.”

„Wat ben je wrede!” De woorden werden als het ware uit zijn keel geperst.

„Dat heb ik ook gezegd, o, honderden keeren, toen je me niet meer schreef,” antwoordde zij. „Nee, Dick, het is te laat. Ik zal altijd blijven denken aan den man, dien ik gekend heb vóórdat de wereld en de eierzucht zich van hem meester maakten. Maar ik zou hem nu niet willen trouwen. Je houdt van Lilly Rose. Je hebt Dora Wins niet nodig.” En nu, Dick, laten we afscheid nemen. We kunnen vrienden blijven. Ik zal altijd belang blijven stellen in je succes. Maar dat is alles.”

Maar Dick ging niet. Hij kon niet. Al zijn overredingskracht gebruikte hij om haar van zijn liefde te overtuigen. „Maar het is Dora die ik nodig heb, en niet Lilly!” riep hij ten slotte wanhopig uit.

„Zij bestaat niet.” Lilly Rose schudde treurig haar hoofd. „Er zijn oogenblikken in het leven, Dick, dat de menschen hun kans missen. Zij nemen een besluit, en dan, wanneer zij ontdekken dat zij verkeerd gedaan hebben, zouden ze het willen veranderen, precies zooals kinderen, die ontdekken dat de pop, die zij eerst geweigerd hebben, per slot van rekening toch de mooiste is. Maar dan is het te laat.”

„Zoo is het leven nu eenmaal. Ik ben in de laatste jaren veranderd. Een jaar nadat jij hadt opgehouden me te schrijven, heb ik dat ontdekt. Mijn vader stierf, en ik wist toen opeens, dat je niet waard geweest was dat ik zooveel om je geleden had. Ik begreep, dat ik al mijn krachten moest inspannen om niet ten onder te gaan in mijn verdriet. Ik herinnerde me, dat ik een goede stem had, en besteedde het geld dat mijn vader had nagelaten, om lessen te nemen. En zooals je ziet, behoeft ik van mijn besluit geen spijt te hebben. Ik ben geslaagd, boven mijn stoutste verwachtingen. Nu ben ik hier, en al kan ik ook niet zeggen dat ik gelukkig ben, ik heb toch in ieder geval bevrediging gevonden. Jij vraagt me, dit alles op te geven en te riskeeren een man te trouwen die niet eens den tijd had, mij te schrijven toen ik Dora Wins was. Ik weiger.”

Hij kon haar niet overreden; wanhopig nam hij afscheid, en daar een tegenslag voor Dick Lent een geheel nieuwe ondervinding was, besloot hij haar nimmer weer te zien.

Hij wierp zich met verdubbelde energie op zijn zaken en waagde ondernemingen waaraan hij vroeger niet gedacht zou hebben. Sommige van zijn zakenvrienden vroegen zich verwonderd af, welke drijfveeren Dick er toe leidden, zoo roekeloos te handelen, maar zijn naam was goed, en zij vroegen hem dus niet naar zijn beweegredenen, overtuigd als zij feitelijk waren, dat hij slechts bezig was nieuwe triomfen voor zichzelf te voorbereiden.

Maar toen maanden en maanden voorbijgingen zonder dat er van eenigen triomf sprake was, begonnen er geruchten te loopen omtrent Dick Lent. Men zei dat hij meer waagde, dan hij verantwoord kon, en dat hij risico's liep, die wel eens op een débâcle konden uitdraaien. En op het einde van het jaar, voor het eerst in al dien tijd dat zijn zaak bestond, wees de balans een nadeelig saldo aan.

Dick begreep wat dit betekende, en eenigen tijd beroofde het hem van zijn zelfvertrouwen. Nacht en dag werkte hij om de verloren schade in te halen, zwoegde hij als een koelie, om iederen verloren duim gronds terug te winnen, maar het leek wel of Fortuna haar gelaat van hem had afgewend. Inplaats dat hij inhaalde, verloor hij hoe langer hoe meer.

Beetje voor beetje terde zijn reserve-kapitaal in, totdat hij ten slotte geen kans meer zag om de geleden verliezen te dekken. Van toen af-aan ging het snel bergafwaarts... Crediet kon hij niet meer krijgen, zijn handteekening, die vroeger goed was geweest voor duizenden, had nu geen waarde meer.

Op een somberen, triestigen middag in September, wist Dick Lent dat het nog slechts een kwestie van dagen was. Nadat zijn accountant was weggegaan, zat hij eenzaam in zijn privé-kantoor en overdacht zijn toestand. Aan het einde van de week zou hij zijn deuren moeten sluiten. Hij zou zijn personeel een maand salaris kunnen geven, zijn schulden kunnen betalen en dan nog een paar duizend gulden voor zichzelf overhouden. Hij had gefaald in het leven... Zijn gelukszon was ondergegaan.

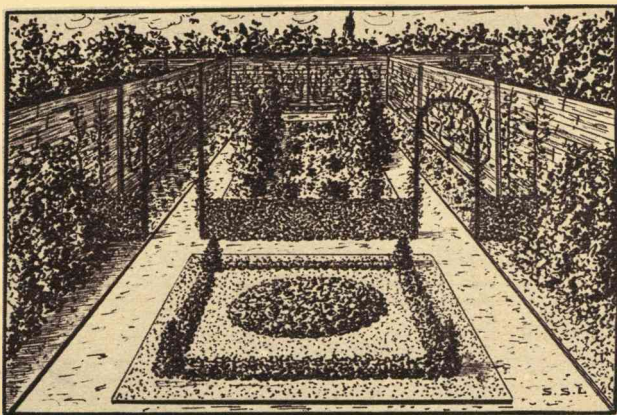
Toen hij naar huis ging, wenschte hij dat Dora bij hem was. Al was het maar tien minuten. Het feit, dat zijn ondergang een gevolg was van den last des levens zonder haar,

DE INDEELING VAN EEN KLEINEN SIER- EN FRUITTUIN.

Wie plezier van een kleinen tuin wil hebben, zoowel uit 'n oogpunt van schoonheid als van bodemproductiviteit, dient daarmede reeds bij de indeeling van den aanleg rekening te houden. Hij moet met zijn grond woekeren; geen enkel plekje mag onbenut blijven liggen. Een dusdanige indeeling is niet steeds gemakkelijk, vooral indien de bedoeling voorziet om het sierlijke van gazon, bloemen en heesters te combineeren met het nuttige van eigen fruit en groenten. Een aanplanting van siergewassen, fruitboomen en groenten, gemengd door elkaar, levert een geheel op, dat in geen deele smaakvol genoemd kan worden. We behoeven niet te vermelden, dat een aanplanting van kropsla, bloemkool, tuinboonen enz. den mooien aanblik van een bloemperk, van een keurig grasperk of van bloeiende heesters totaal kan bederven. De beste oplossing is in zoo'n geval om den tuin in twee afdeelingen te splitsen, een siertuintje en een tuintje voor productieve doeleinden, hetzij voor groenten of fruit of beide.

Vlak achter het woonhuis maakt men den siertuin en daarachter den fruittuin (zie figuur). Een heg van groenblijvende Ligustrum vormt daartusschen een mooie, sterke afscheiding. De openingen in deze heg, welke den toegang vormen naar het fruittuintje, overwelft men met een ijzeren boog, waar-

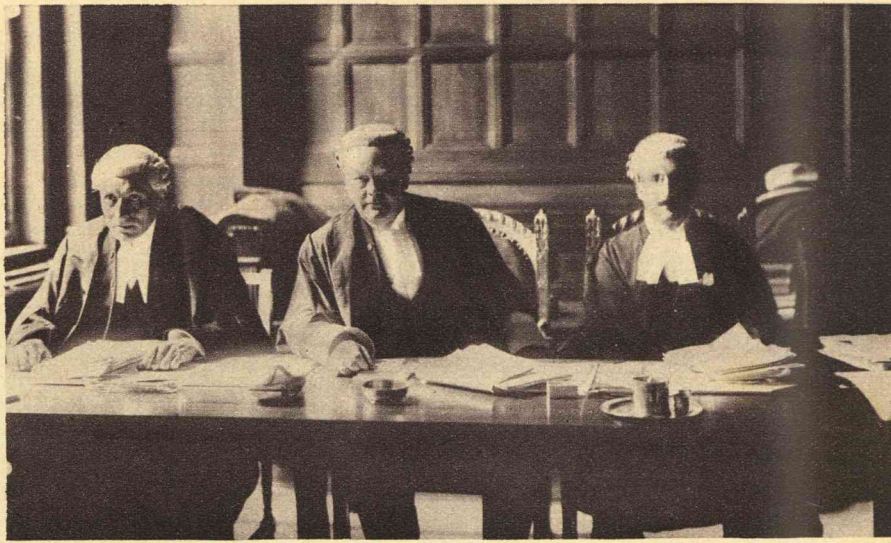
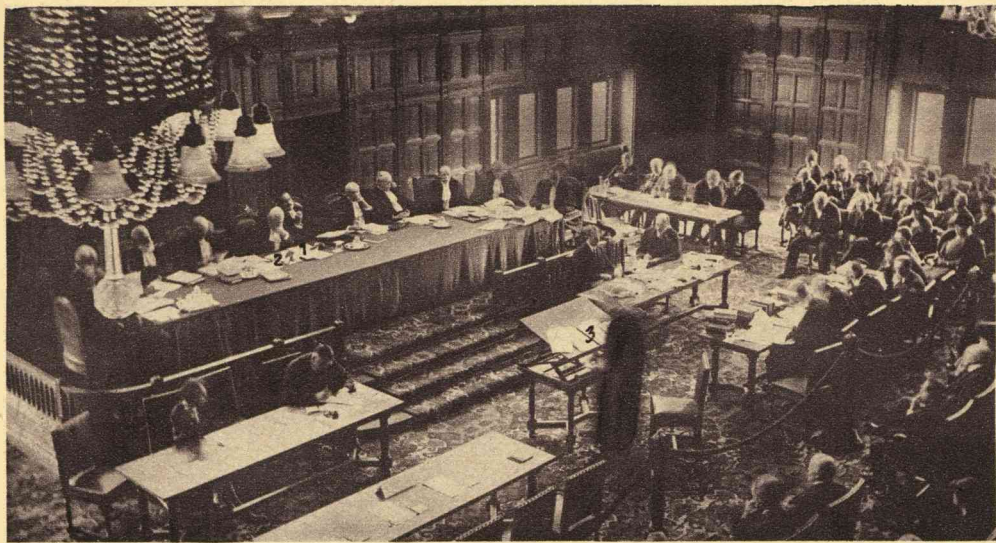
tegen een klimroos, elematis of andere bloeiende klimplant geplant kan worden. De indeeling van het siertuintje (op den voorgrond van de figuur) maken we zeer eenvoudig. Een vier-

kant grasveld met een bloemperk in het midden, bloemborders langs de kanten en een pyramidale Buxus of Taxus op iederen hoek geeft een eenvoudig, doch smaakvol aanzien. De indeeling van het fruittuintje hangt niet alleen af van de grootte, doch natuurlijk ook van den vorm en de soort der vruchtboomen. In het midden zetten we wat pyramide-vruchtboomen, appel of peer. Hiervoor nemen we matig groeiende soorten, daar een weelderig groeiende boom na eenige jaren de oppervlakte van het geheele tuintje in beslag zou nemen. De minimum afstand dezer pyramiden bedrage 2½ à 3½ Meter. Tusschen deze boomen kunnen we aalbessen, kruisbessen of groenten planten.

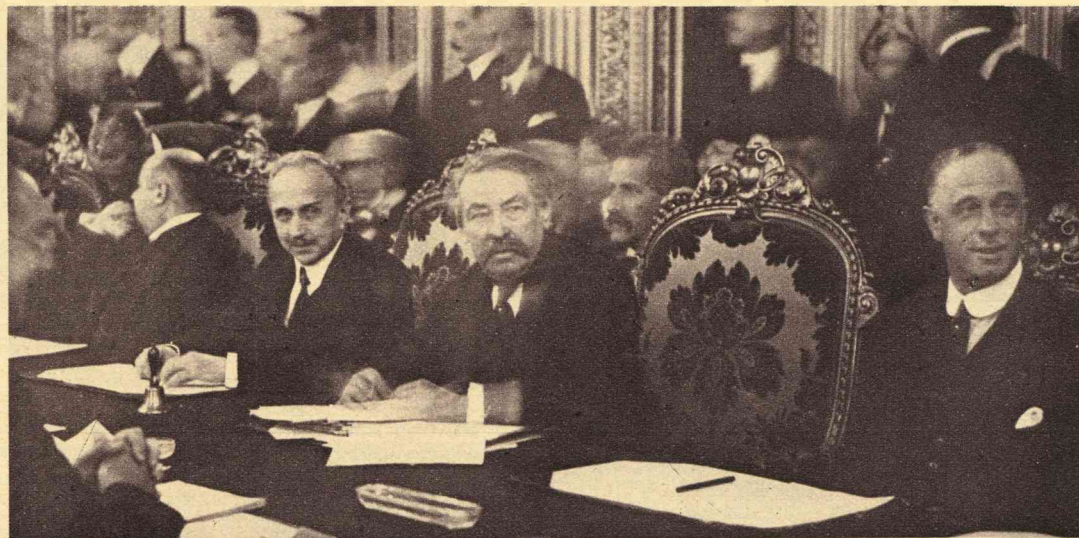
De schutting om den tuin wordt productief gemaakt door beplanting met leivruchtboomen, terwijl de nog verder beschikbare hoekjes voor aardbeien kunnen worden benut. Intusschen houde men vooral rekening met het feit, dat vruchtboomen en groenten niet alleen volop zon, doch evenzeer een lossen bodem en overvloedige bemesting noodig hebben. Des te voedzamer en lossere de bodem, des te hooger de productie aan fruit en groenten. De oogst aan fruit van een slechts enkele tientallen vierkante meter grooten stadstuin kan een hoeveelheid en waarde vertegenwoordigen, die de gemaakte onkosten en gedane moeite reeds ettelijke malen goedmaken.

Van Heinde en Verre

De Mosoel-kwestie voor het Internationale Hof

Maandag 26 October is voor het Permanente Hof van Internationale Justitie de behandeling aangevangen van het tusschen Engeland en Turkije gerezen geschil over Mosoel. Daar de Turksche regeering zich opzettelijk niet heeft doen vertegenwoordigen, zette alleen Engeland zijn standpunt voor het Hof uiteen. — Links: de zitting van het Hof. 1 de President, Huber; 2 Mr. Loder; 3 de Engelsche vertegenwoordiger Sir Douglas Hogg, pleitend voor de opvattingen zijner regeering. Rechts: De drie engelsche rechtsgeleerden, die hun land vertegenwoordigden. V.l.n.r.: Cecil Hurst, Douglas Hogg en Fachiri. Zooals men ziet, dragen de heeren volgens de in Engeland bestaande gewoonte der rechtsgeleerden: een pruik.

Het Grieksch-Bulgaarsche geschil door den Volkenbond bijgelegd

Links: De vertegenwoordiger van Griekenland, Caramanos. Rechts: De raad van den Volkenbond tijdens de behandeling van het conflict. V.l.n.r.: Scialoja (Italië); Briand (Frankrijk), op wiens verzoek de raad bijeenkwam; Eric Drummond, Secretaris-generaal van den Volkenbond.

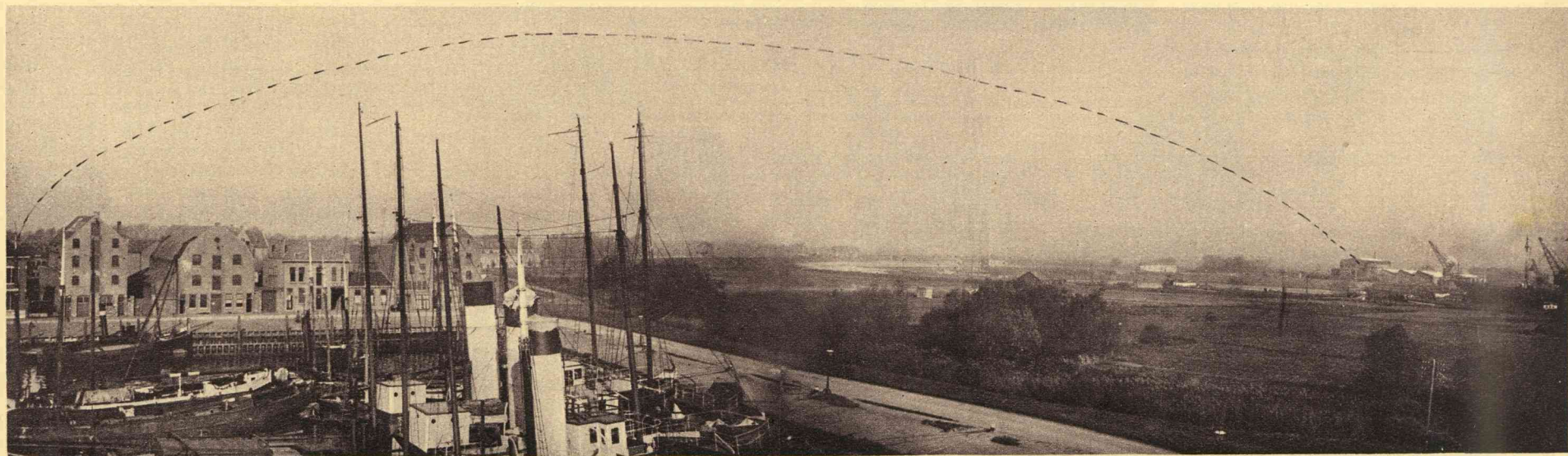
Generaal-Maj. W. S. N. van Bockom Maas †

Te Rijswijk is op 68-jarigen leeftijd overleden de oud-generaal-majoor W. S. N. van Bockom Maas.

De bijzetting van de asch van Cav. M. de Hondt

Woensdag 28 October had op de begraafplaats Oud Eijk en Duinen te 's-Gravenhage een bijzondere plechtigheid plaats. De asch van wijlen den heer Cav. M. de Hondt, oprichter en leider der Italiaansche Opera in Nederland, werd n.l. bijgezet in de bronzen urn, welke door vrienden en vereerders van den overledene is geschonken. Links: De heer de Vries plaatst de bus met asch in de urn. Midden: De asch van wijlen den heer de Hondt wordt naar de urn gedragen (+). Rechts: De zuil waarin zich de urn bevindt was na afloop der plechtigheid geheel met bloemen bedekt.

De Ontploffing te Vlaardingen

De vorige week heeft in het Transformatiegebouw aan de Vulcaanhaven te Vlaardingen, een ernstige ontploffing plaats gehad. Een vliegwiel in dat gebouw was losgeslagen, sloeg tegen een ander en beide, elk 13 ton wegende, werden met onnoemlijke kracht door het dak geslagen en door den muur. Het eene wiel viel terug in het gebouw en vernielde daar alles. Van het andere is een deel terecht gekomen op een lichter welke ernstig werd beschadigd en begon te zinken, zoodat hij aan den grond moest worden gezet. Het andere stuk van dit wiel vloog circa 900 M. verder en kwam terecht op het dak van het ketelhuis van de Machinefabriek J. A. Kleber, doorboorde het, sloeg tegen een ketel, kwam terecht op eenige binten van ongeveer 25 duim dikte en sloeg daarna door den muur in den grond bij de firma Roozenboom. Persoonlijke ongelukken zijn wonder boven wonder niet gebeurd. De materiele schade is aanzienlijk. Op onze foto ziet men de baan die het projectiel (van rechts naar links) beschreef.

was in zekeren zin een troost voor hem. Het verzachtte een weinig de wroeging die hij had gehad over zijn wreedheid toen hij haar indertijd alleen had gelaten, terwijl zij op hem wachtte. Maar hij verlangde naar haar, hij verlangde haar te kunnen vertellen van zijn nieuwe voornemens. Hoe hij van plan was een betrekking te zoeken bij een groote firma om weer opnieuw te beginnen. Hij verlangde naar haar aanmoediging, omdat hij voelde hoe moeilijk het voor hem zou zijn om opnieuw te beginnen, omdat hij niet meer verlangde naar succes, zooals hij het vroeger gedaan had. Ook in hem was iets veranderd. Mechanisch opende hij de deur van zijn woning, hing zijn hoed en jas aan den kapstok en ging regelrecht zijn werkkamer binnen. Hij sloot de deur achter zich, bang dat een van de bedienden de tranen in zijn oogen zou zien, vóórdat hij gewaar werd dat er iemand in de kamer was... zittend in den gemakkelijken stoel bij den haard, en kijkend naar hem, op wiens gelaat de ellende als met woorden geschreven stond.

Zonder te wachten, of hij iets zou zeggen omtrent haar aanwezigheid, stond Dora op en liep op hem toe. Ze legde haar handen op zijn schouders. Hij trachtte zich om te draaien, maar zij belette het hem, terwijl zij hem recht in de oogen keek.

„Het is dus waar, dat je in moeilijkheden verkeert, Dick? Waarom heb je het mij niet verteld?”

„Vertellen? Aan jou?” Verbaasd keek hij haar aan. „Je weigerde me toen ik rijk was... kon ik dan vermoeden dat je belang in mij zoudt stellen, nu ik een bedelaar ben?”

„Misschien,” zei ze zachtjes.

Dick had het gevoel alsof er iets in zijn hersens knapte.

„Je bent gekomen om mij te bespotten, Dora, maar je kunt mij geen pijn meer doen. Ik heb in de laatste weken te veel geleden om nog gevoelig te zijn voor leed. Ik heb niets meer over dat mij pijn zou kunnen doen.”

Zachtjes sloeg zij haar armen om zijn hals, terwijl hij zich te ongelukkig gevoelde om te beseffen wat zij deed. In haar oogen was de uitdrukking van een moeder, die haar kind troost.

„Veronderstel eens, dat ik je zei dat je nu mijn liefde gevonden had... dat ik heb ontdekt, dat ik al dien tijd naar jou verlangd heb?”

Hij trachtte zich in te denken wat haar woorden betekenden, maar hij kon het niet. Zij bracht hem naar een stoel en knielde naast hem neer, haar hoofd op zijn knieën leggend.

„Luister Dick, ik weet meer dan je denkt. Ze hebben me verteld, dat je twee jaar geleden roekeloos bent geworden in je ondernemingen. Dat was nadat je mij gesproken hadt. Ik ben daar verantwoordelijk voor, en ik moet je nu uit je moeilijkheden helpen.

„Nee, spreek me niet tegen, lieve. Het is geen handelszaak. Het is omdat ik van je houd, en altijd van je gehouden heb. Gedurende al dien tijd dat wij elkaar voor het laatst gezien hebben, weet ik het... maar ik was bang. Nu ben ik gekomen om het je te vertellen. Samen zullen we succes hebben. Mijn geld en jouw liefde zullen Dick Lent weer maken wat hij was. Jouw hersens en mijn liefde zullen ons in de toekomst doen slagen. Niet?”

Dick keek haar aan, maar hij kon haar niet zien. Zijn oogen waren door tranen verduisterd. Hij kon alleen maar haar hand voelen, die zachtjes de zijne drukte.

„Je weet niet wat je zegt, Dora! Ik ben een bedelaar! Een bedelaar... begrijp je? Mijn dwaze eerezucht heeft mij geruïneerd. Ze heeft me even hard en wreed gewond, als ik het eens jou gedaan heb. Zorg alleen maar voor je zelf, lieve, en denk niet meer aan mij!” — Ze drukte zijn hand inniger.

„Veronderstel eens, dat ik je zei, dat ik óók eerezuchtig was, dat ik iemand wilde trouwen, die mij werkelijk nodig heeft! Dat is de grootste vreugde, die een vrouw ooit in haar leven kan ondervinden. En bovendien, Dick... bedelaars hebben toch geen recht om te kiezen? Dus is de zaak immers in orde?” lachte zij door haar tranen heen.

Tastend en aarzelend ontmoetten haar lippen de zijne, en gedurende eenige oogenblikken dienden woorden nergens toe...

schen eens in de eetkamer gaan om me te overtuigen, dat je niets vergeten hebt bij het dekken. En... als er gebeld wordt, doe je onmiddellijk open. Je neemt de jas en den hoed van hem aan en je zegt geen „meneer”, maar „baron” tegen hem. Denk daarom.”

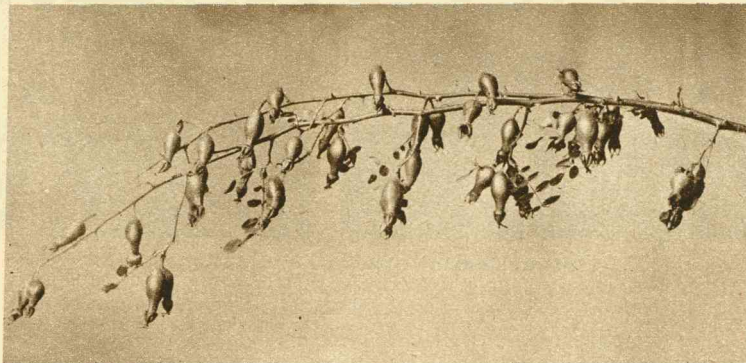
„Ja, mevrouw.”

„En nu geen getreuzel meer, verstaan?”

„Nee, mevrouw.”

En het meisje vertrok om te doen wat haar gelast was, terwijl mevrouw in de eetkamer de gedekte tafel controleeren ging.

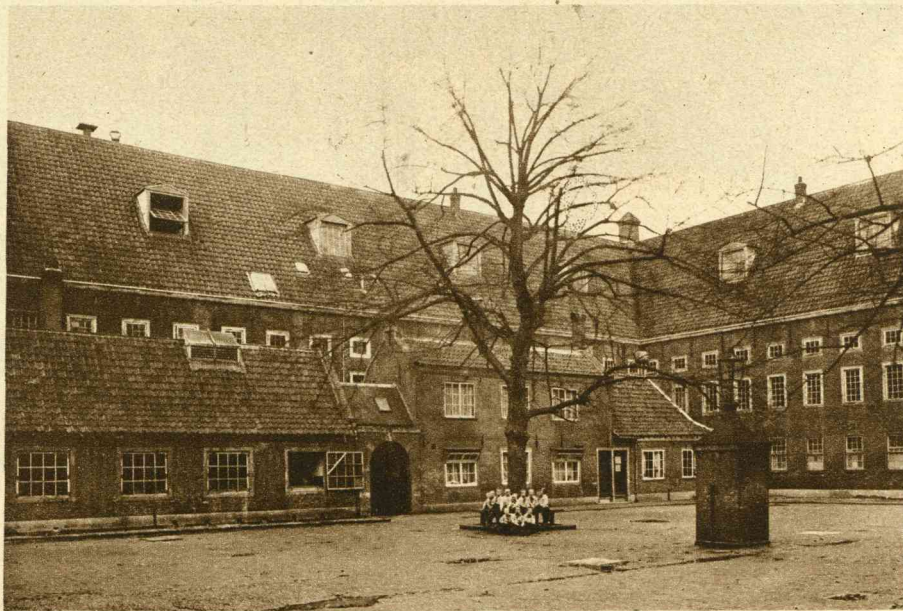
Mijnheer Koek, een klein winkeliertje in kruidenierswaren, had zich in den oorlog rijk gesmokkeld en speelde nu voor aristocraat. Had hij vroeger de beschaafde standen bespot, tegenwoordig liet hij geen middel onbeproefd om ermede in

En bijzondere heester.

Bij het kiezen van een collectie heesters voor den tuin denkt men bijna nooit aan een roos en daaronder zijn toch zulke decoratieve planten. Wij denken aan *Rosa Moyesii*, die China tot vaderland heeft, in den voorzomer bloeit met enkelvoudige dieproode bloemen met een nuance van chocolade, terwijl het gansche najaar de takken versierd zijn met oranje-roode bottels van een bijzondere vorm, zooals wij op de afbeelding kunnen zien. Bij open weer kan men deze roos planten, om reeds het volgende jaar van bloemen en vruchten te genieten.

relatie te komen en hun goede manieren na te apen. Een „man-van-de-wereld” te worden was zijn hoogste ideaal. Zijn vrouw was zoo mogelijk, nog een graadje erger; die was de weelde gewoonweg in de beenen geslagen. De woorden „sjiek”, „beschaafd”, „lady”, „van goeden huize” en dergelijke waren bij haar niet van de lucht. Hun geld stelde de Koeken in de gelegenheid, overal heen te gaan, waar het duur was, en daar zoo gaandeweg kennis te maken met die leden der beschaafde klasse, welke zich voor zoo'n kennismaking lieten vinden. Ook waren de nieuwbakken kennissen, wanneer de Koeken hen „sjiek” en „beschaafd” vonden, door hen uitgenoodigd op middagmaal of om een kopje thee te komen drinken; („tea-en” noemde mevrouw het nota bene, ofschoon ze geen woord Engelsch verstond.) Meestentijds waren de nieuwe relaties echter niet naar zin gebleken; vielen ze bij nadere kennismaking tegen; mevrouw Zus-of-Zoo was geen „lady”, haar man geen „heer”, juffrouw

Het pesthuis te Amsterdam wordt gesloopt.

De vorige week heeft de Amsterdamsche gemeenteraad met 22 tegen 20 stemmen het besluit genomen het kleine ziekenhuisplan ten uitvoer te brengen. In verband hiermede zal het bekende Pesthuis moeten worden gesloopt. — Een kijkje op de binnenplaats van het Pesthuis, dat thans dienst doet als woning voor onbehuisden.

Die-of-Die was niet „van goeden huize”, en zoo viel de een na de ander weer af. Eigenlijk had nog nooit iemand onder hen voldaan, maar nu was er ten slotte iemand door hen ontdekt, waarop de aanduiding „heer” volkomen van toepassing was, ja, erger nog, hij was van adel; baron, niets meer en niets minder. De heer en mevrouw Koek hadden kennis met hem gemaakt in den trein van Parijs, en zijn hooge Haagsche stem, zijn rijke kleederen, en niet het minst zijn fijne manieren hadden indruk op het echtpaar gemaakt. Hij was ten eten gevraagd, en had aangenomen. Wel had mevrouw er even tegenop gezien, iemand van zoo hoogen stand aan haar disch te ontvangen, wel had ze later bedacht, dat het geen halve maatregel was: iemand zoo-maar ineenen, pardoos, ten eten te vragen, wel speelde het haar een wijle door het hoofd, dat „de rijkdom” gewoonlijk iemand eerst eens een bezoek bracht of brengen liet, maar de kogel was nu door de koek, en ze was er blij om; te lang reeds hadden onwaardigen van haar gastvrijheid genoten, en ze brandde van verlangen, nu eindelijk eens iemand van goeden, ja, van adellijken huize te dineeren te krijgen.

Toen er dan ook gebeld werd, was ze in den zevenden hemel. Nadat ze naar de kamerdeur geslopen was om te luisteren of Kaatje den hoogen gast wel op de voorgeschreven manier ontving, nam ze in allerijl, voor zoover haar zwaarlijvigheid dan zulks toeliet, weer haar plaats van daareven in den leunstoel in. Er werd geklopt, en het meisje leidde den verbeiden bezoeker binnen.

De man zag er keurig uit, en bij de begroeting, die uit een reeks allerwellevendste strijkages bestond, beloofde mevrouw zich, haar man te raden precies zoo'n jacquet als de baron te laten maken; dat was nu wel het sjiekste en beschaafde costume, dat ze ooit in haar leven gezien had. En het bleef niet alleen bij het uiterlijk. Neen, ook de manieren van dezen edelman bevielen haar uitermate en ze nam zich voor, haar man ook daarin te overreden, den baron tot model te nemen. Want deze bezoeker was wel de voornaamste, dien ze ooit aan haar tafel had gehad, en in elk opzicht waard om na te volgen.

Een en al bewondering luisterde mevrouw Koek naar de conversatie van haar gast, en terwijl ze aldoor de gouden face à main van de oogen naar den schoot bewoog, glimlachte ze lieflijk bij zijn uitgezochte complimentjes.

Het duurde niet lang of mijnheer Koek verscheen ook op de vlakte, en na een hartelijke en tevens keurige begroeting gingen de drie aan tafel.

„Nu moet je eens op dat jacquet letten,” had mevrouw juist even tijd, haar echtgenoot in te fluisteren, „een voorbeeld. Trouwens er is nog menig ander ding, waarin je hem ten voorbeeld nemen kunt, beste.”

Mijnheer en mevrouw Koek praatten opgetogen, maar zorgden er wel voor, den gast het meest te laten praten, opdat ze nog eens iets van zijn „sjiek” en van zijn verfijnde „beschaving” leeren konden.

Ze bewonderden de keurige manier, waarop hij zijn soep met kleine coquette schepjes oplepeld, de delicate wijze van hanteeren van vork en mes, de nuffige mondjes, die hij trok bij het spreken, en ze beloofden zich, er hun voordeel mee te doen. Wanneer je zoo iemand als model nam, was je veilig („safe” zei mevrouw met haar voorliefde voor Engelsche uitdrukkingen); dan kon je in de „sjiekste” en „beschaafde” gezelschappen verschijnen en een goed, ja, een schitterend figuur maken. Het gesprek ging over verfijning, en in deze materie had natuurlijk de baron het hoogste woord. De Koeken hingen aan zijn lippen.

„Ach, lieve gastvrouw en gastheer,” zei hij, „u zult het vanzelfsprekend geheel met mij eens zijn, (mensen van goeden huize als wij zijn het uiteraard steeds met elkaar eens), dat de ware beschaving niet aan de oppervlakte ligt. Die moet van binnen-uit komen. Men kan zich nog zoo keurig kleeden en toch den indruk maken van een onbeschaafd mensch. De ware maatstaf voor beschaving is de graad van verfijning, welke iemand bezit. U kent zonder twijfel het verhaal van de prinses en het beukenootje.” (De beide Koeken knikten van ja, zeer wel begrijpend, dat de gast bezwaarlijk daarop zeggen kon: Nou, vertel het dan zelf eens.) „Kort en goed,” vervolgde de baron, „het oude geschiedenisje van de als bedelaarster verkleede prinses, die aan een vreemd hof kwam, en wie men om haar te beproeven een scherp beukenootje onder de beddepeluw legde. Als ze daardoor niet slapen kon, zou daaruit blijken, dat ze werkelijk een prinses was, zooals ze zich uitgaf. En inderdaad, ze kon dien nacht geen oog dichtdoen, en werd dus den volgende morgen door allen als de ware prinses herkend. Het verhaal is eenvoudig en juist. Een waar edelman herkent men aan de verfijning, waarmede hij de kleinste verschillen onderscheiden kan. Ja, ja, de verfijning, lieve gastvrouw, dat is het eerste en laatste woord der beschaving. U zult dit toegeven.”

De Koeken dronken gretig zijn woorden in, vastbesloten ze in hun hart te bewaren en ze te pas te brengen in gezelschap zoodra de gelegenheid zich zou voordoen. En ze wenschten in stilte elkander en zichzelf geluk, dat ze nu eindelijk eens kennis hadden gemaakt met iemand, die de ware „sjiek” en de ware „beschaving” had, ja, niet alleen naar 't uiterlijk, maar van binnen; iemand, die 't onmiskenbaar stempel der beschaving droeg: de verfijning.

„Juist in die schijnbaar banale dingen toont zich de verfijning,” leeraarde de baron verder, „een man van de wereld moet de verschillende jaren van eenzelfden wijn uit elkander kunnen proeven. Hij moet met gesloten oogen aan den geur van den rook de sigarettenmerken kunnen herkennen. Kortom, hij moet verfijnd zijn.”

Opgetogen hoorden de Koeken toe, en namen zich voor, zich in de genoemde reuk- en smaakproeven te bekwalen.

Er werd een lamsbout opgediend, en allen aet met smaak ervan. Toen het bord van den baron leeg was, wenkte mevrouw het meisje, dat ze den schotel nog eens moest aanbieden aan den gast, die er schijnbaar met zoo'n smaak van gegeten had. Maar wie beschrijft de ontsteltens van den heer en mevrouw Koek, toen de zoo delicate en uiterst verfijnde gast, terwijl hij zich bediende van het lamsvleesch, met een keurig lispelende stem zeide: „Gaarne, mevrouw, gaarne. Want uw kipje is verrukkelijk.”

Toen vielen de eerbiedige en opgetogen leerlingen-in-de beschaving uit den zevenden hemel hunner bewondering voor den model-gast: den man, die een stuk lamsvleesch met al zijn verfijning voor een kip gegeten had. M. V.

DE VERFIJNDE GAST

Mevrouw Koek richtte het overzware lichaam met moeite op uit den diepen, molligen crapaud, streek de plooiën van haar zalmkleurig-satijnen japon glad, en strekte de met kostbare juweelen versierde hand uit naar een sierlijk belknopje in haar nabijheid.

Na eenige seconden verscheen een keurig helder dienst-meisje.

Vadzig in haar leunstoel teruggevallen, monsterde mevrouw het kind door haar gouden face à main van het hoofd tot de voeten.

„Hoe vaak heb ik je nu toch al gezegd, Kaatje, dat je om vijf uur in je zwarte japon verschijnen moet, en met je witte kanten schortje voor. Je weet, dat vanmiddag baron Vaat-huis dineeren komt. Elk oogenblik kan hij bellen: Het is bij half zes. Dus ga je verkleeden. En dadelijk. Ik zal intus-

Alfred Roll. — Portret van den schilder Damoye.

KUNSTSCHATTEN IN HET LUXEMBOURG TE PARIJS - I

S. Burnand. — De apostelen Petrus en Joannes op weg naar het graf van Christus.

Gaven wij onlangs onzen lezers een en ander te zien van de kunstschaten, welke het Louvre te Parijs bevat, thans zullen we weder eens die uit het andere vermaarde Parijse museum, het Luxembourg, toonen.

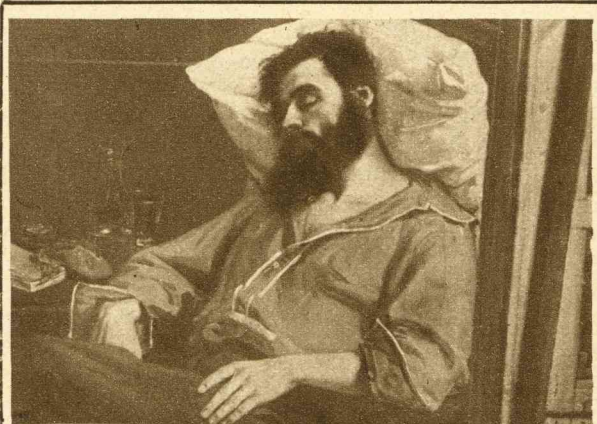
Het museum van het Luxembourg is na het Louvre het belangrijkste in die stad.

Eerst even iets over den naam. Wat heeft deze kunstverzameling toch eigenlijk met Luxemburg te doen? zoo kunnen we ons voorstellen, dat de lezer zich afvraagt. De verklaring is eenvoudig. Maria de Médicis, de weduwe van koning Hendrik IV, kocht in 1612 van den hertog van Piney-Luxembourg een kasteel met grooten tuin te Parijs. Een drietal jaren later liet zij het paleis afbreken en op de plaats een groot nieuw paleis bouwen. Het paleis werd in den loop der eeuwen vaak gerestaureerd. Het heeft tot verblijf van verscheidene prins

en rijks grooten gediend, en Napoleon gaf er de bestemming van Senaatsgebouw aan.

Het museum nu is gevestigd in de oude orangerie van dit paleis. En, ofschoon herhaaldelijk vergroot en verbouwd in verband met de nieuwe bestemming, draagt dit museum nog opvallend het karakter van zijn oorsprong. Daaraan immers herinnert de eigenaardige ligging, men zou kunnen zeggen: ietwat landelijk, daar in een tuin; en ook de vorm van het gebouw en de plaatsing der vensters roept u een, zij het dan zeer groote, plantenkas voor den geest.

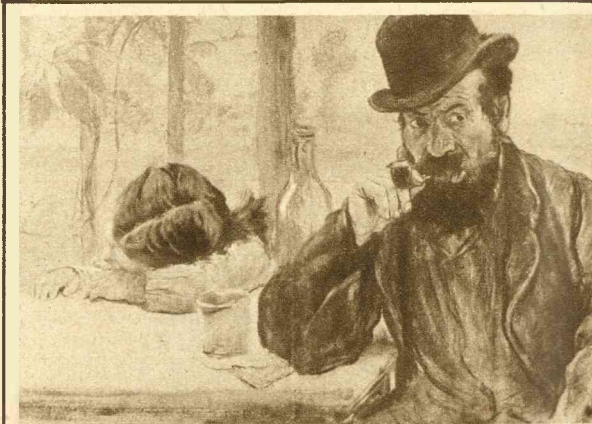
Op deze pagina vinden onze lezers eenige afbeeldingen van fraaie schilderijen, welke ons bij ons bezoek het meest opvielen. Moge deze kleine keuze uit die veelheid de lezers opwekken, om, wanneer ze te Parijs zijn, vooral deze mooie kunstverzameling ook eens te gaan zien.

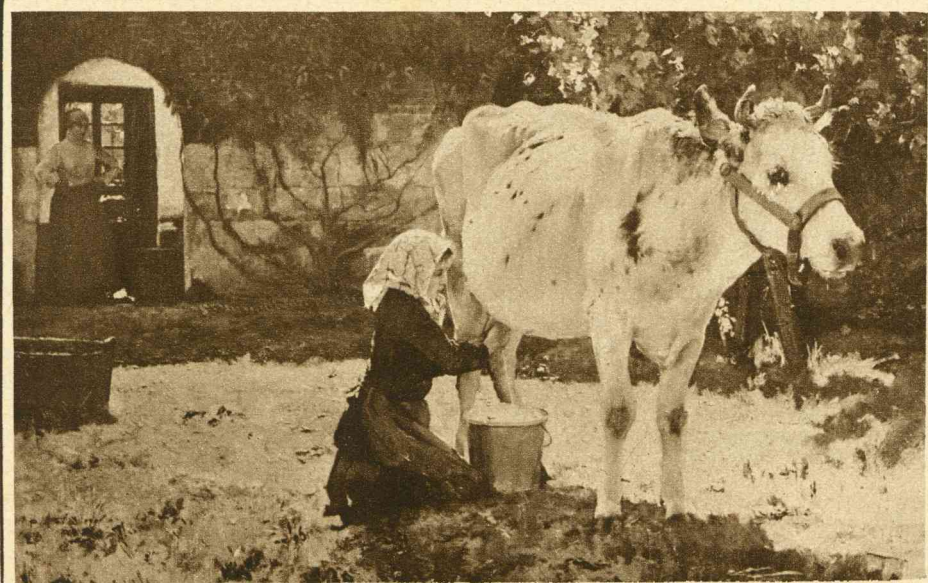
Carolus Duran. — De herstellende zieke.

Louis Charlot. — De kleine Herderin.

J. Raffaelli. — De Weduwnaar.

J. Dupré. — De witte koe.

G. Guillaumet. — La Séguia (De regenloze tijd). Algiers.

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

16)

Helen stond haastig op en sloeg een arm om haar heen.

„U spreekt, alsof altijd alleen ik moet gevrijwaard worden voor gevaar, liefste,” zeide ze met geringe verontwaardiging. „Deelen we dan niet samen — deze geheimzinnige erfenis van gevaar, die mijn vader ons nagelaten heeft? Als U de weduwe bent van Henry Blake, ben ik dan niet zijn dochter?”

Mrs. Carmichael zeide een oogenblik niets en streelde zacht de tengere handen van het meisje.

„Het is juist omdat je . . . de dochter van je vader bent,” zeide ze met een merkwaardig grijnslachje, „dat ik zoo'n vreeselijke verantwoordelijkheid voor je heb.”

„Een verantwoordelijkheid, die U niet weg kunt doen, arme moeder!” Helen glimlachte, terwijl ze haar kuste; toen bloosde ze, vanwege de gedachte, die ongevraagd door haar brein schoot.

„Toch zoudt U, al kunt U mij dan niet kwijtraken en wilt U de juweelen niet wegdoen, over de papieren toch wel kunnen beschikken? Waarom bergt U ze niet op in een bank?”

„Omdat ik plechtig beloofd heb, dat ik nooit van ze zou scheiden.”

Helen zweeg een oogenblik. Toen vroeg ze met een zachte, beschroomde stem:

„Ik weet, dat U het vreeselijk vindt, om er over te praten, maar het was iets . . . iets, wat Vader gedaan heeft — kunnen wij dat onmogelijk in orde brengen?”

Haar moeder zuchtte.

„Er is niets, wat we nu reeds recht kunnen zetten, Helen.” Haar toon was bijna smeekend. „Vraag nu niet meer, ik heb je gezegd, dat als je meerderjarig wordt, ik je alles zal vertellen. Dat was ook een belofte die ik zestien jaar geleden deed; en ik hoef nu niet meer zoo lang te wachten. Ik kan je alleen maar zeggen, dat Henry gemengd was in vreemde ondernemingen en plannen over de geheele wereld, en hij had veel vijanden, zooals dergelijke menschen gewoonlijk hebben. Maar ik kan tenminste eerlijk zeggen, dat ik geen spijt heb over de zaak, die deze zorgen over ons gebracht heeft — deze vijanden. — Je mag nooit met beschuldigende gedachten aan hem denken, terwille hiervan. Nooit!” Zij herhaalde het met nadruk. „Het zou wreed en onrechtvaardig zijn; geloof je dat, Helen?”

„Als U dat zoo zegt, Mammie,” — maar er school een zwakke tegenstand in den toon van het meisje — „dan geloof ik het natuurlijk.”

Door het raam zag zij Sir Denys terugwandelen over het grasveld en zij ging met een zucht naar haar plaats aan tafel terug. Deze dubbele schaduw, die over haar heen lag — de schaduw van vroegere, twijfelachtige omgeving die geëindigd was in een tragedie, en de schaduw, die donker was van een oogenblikkelijk geheimzinnig gevaar, scheen zich uit te strekken tot waar hij wandelde in het zonlicht; en zij voelde een plotselinge, hartstochtelijken afkeer, die haar deed sidderen, bij de gedachte, dat zelfs de rand van één van die schaduwen zijn zorgeloozen horizon zou kunnen verduisteren.

Tot nu toe scheen hij haar met zich genomen te hebben in het zonlicht. Hij was van een soort, waar zij niet aan gewoon was en zijn vriendschap had haar doen voelen als een gewoon vroolijk meisje. Zij was er zich nauwelijks van bewust tot op gisteravond, toen, nadat de opwindende van den diefstal over was, zij tijd had gehad zich het voorval bij de trap te realiseeren.

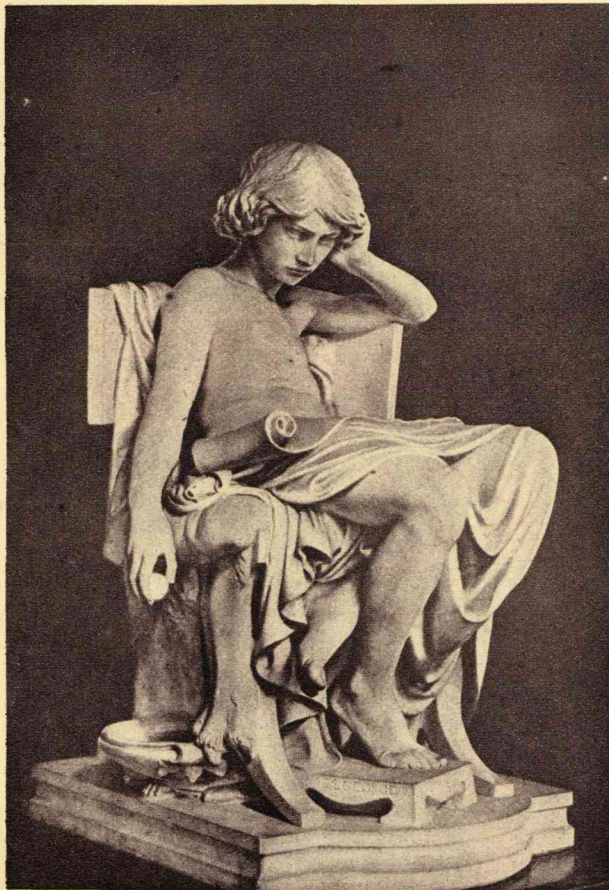
Voor 't eerst in haar leven had een man haar gekust. Zelfs Henry Blake, vreemd genoeg, had het nooit gedaan, zoover als zij zich kon herinneren. Hoeveel hij van haar gehouden had op zijn nonchalante, zelfzuchtige wijze, was zijn houding niet geweest die van een gewonen liefhebbenden vader. Reeds lang geleden had haar snelle kinderintuïtie in zijn houding gevoeld een mengsel van half-grappige belangstelling en iets, verwant aan schroom, die sterker werd, naarmate zij ouder werd.

Denys Berrick's spontane liefkoozing had haar op dat oogenblik alleen als dood-natuurlijk en geruststellend toegeschenen, hoewel toch de aanraking met zijn lippen haar nu nog deed trillen, als ze eraan terugdacht. Zij had geen ondervinding noodig, om haar vrouwelijk instinct te zeggen, dat het geen zoen was van een minnaar, maar ze wist ook, dat ze het voor geen goud zou willen missen. Wat er ook zou mogen gebeuren, ze zou die herinnering bewaren als iets oneindig kostbaars, — een symbool van die eigenschap van hem, dien grooten, warmen eenvoud, die in het geheel niet sensueel was.

Die eigenschap had niet bestaan in de vroegere Londensche omgeving, waarin Mrs. Carmichael's zorgen niet hadden kunnen beletten dat ze een weinig geleerd en nog meer geraden had. Het was zeker iets geweest, dat buiten die twee tusschenliggende jaren stond, toen haar moeder en zij door Europa hadden gezworven, trachtend zich te verliezen — iedere herinnering aan het vreeselijke verleden schuwend, steeds op haar hoede voor ieder oogenblikkelijk, geheimzinnig gevaar.

Onwillekeurig kwam de zucht, die haar lippen ontglipte, tot woorden.

BEROEMDE BEELDHOUWWERKEN

Aristoteles in zijn jeugd

Naar het bekende werk van C. J. M. Degeorge.

„Mammie, waarom heb ik niet kunnen zijn als andere meisjes? Als Blanche Berrick bijvoorbeeld op mijn leeftijd, of als Mrs. Heathcote?”

Haar moeder staarde haar liefderijk aan.

„Je zou niet veel menschen vinden, die je anders zouden willen dan je bent, mijn lieve kind,” zeide zij. „Miss Berrick is geen schoonheid, hoewel ze een alleraardigste vrouw is; en zelfs Mrs. Heathcote . . .” Ze hield even op. „Arme ziel! Ik kan niet anders zeggen, dan dat ik blij ben dat ze niet mee gaat varen, Helen . . . Zelfs Mrs. Heathcote kan niet tippen aan jou, wat uiterlijk betreft.”

„O, ik bedoelde niet uiterlijk,” zeide Helen met een nonchalance die bijna minachting was. Ze was er zoo aan gewoon geraakt, haar schoonheid te lezen in de oogen van de meeste vrouwen en van bijna alle mannen, zoodat dat onderwerp geen interesse meer voor haar had. „Ik bedoel, waarom hebben we niet altijd dit prettige, rustige leven kunnen leiden, U en ik in zoo'n rustig achteraf hoekje, met genoeglijke burens om ons heen? Zouden we zoo geleefd kunnen hebben, als dat andere er niet geweest was . . . dat andere, dat Vader gedaan heeft en waar U me niets over vertellen wilt?”

Mrs. Carmichael stond op van tafel. De vraag scheen ironie in haar op te wekken; de ernstige vrouw lachte, iets dat ze zelden deed — ze lachte op een droge manier, zonder vreugde.

„O, lieve kind,” zeide zij, „het is juist ten gevolge van dat, wat Henry lang geleden deed, dat je hier nu bent!”

„Ik zal het nooit begrijpen,” zeide Helen hulpeloos.

„Dat zul je toch, als je 21 jaar wordt,” Mrs. Carmi-

chael zweeg en keek het meisje aan met groote oogen, die plotseling een tragisch vragende uitdrukking hadden gekregen. Wat zou ze zeggen, wat zou ze doen, als ze eenmaal alles zou weten — dit meisje, dat den weg op zoo vreemde wijze en langs zooveel dwaalpaden gevonden had naar den intiemsten, vredevollen kring van het Engelsche leven op het land?

„Ga naar buiten en praat met Sir Denys,” zeide zij, „en vermoei je hoofd niet met vragen, die ik niet kan en niet mag beantwoorden.”

Helen maakte een teekenend gebaar en ging weg, met die trotsche bevallige houding, die zelfs dochterlijke gehoorzaamheid omkleedde met zoete minzaamheid. Mrs. Carmichael zag door het raam, hoe zij zich bij haar gast voegde op het grasveld, en terwijl zij ze gadesloeg, kwam er licht in haar vermoeide oogen.

„Dat zou alles oplossen — alles,” mompelde zij.

De stem van het meisje aan de deur deed haar omkeeren.

„Mr. Danvers is hier, mevrouw, om te hooren, of hij iets doen kan met het oog op onze inbraak.” Ada's stem was nog fluisterend van gewichtigheid, ze had echter haar correcte wijze van spreken herkrege. „De post heeft er hem vanmorgen op Ashwynne over verteld.”

Mrs. Carmichael keek geërgerd. Reeds was er die bekendheid aan gegeven, die zij zoo graag had willen vermijden, het nieuws had zich verspreid door het dorp. Zij ging naar de zitkamer met een beklemd hart.

„Hebt U al gehoord over onzen bezoeker van gisteravond?” zeide zij, toen ze hem een hand gaf. „Het had veel erger kunnen zijn, we zijn er nu nogal goed afgekomen.”

„Daar ben ik blij om,” zeide hij. „U hebt het geluk gehad, om den kerel op heeterdaad te betrappen. Ik ben hierheen gekomen om te vragen, of ik iets kon doen, om de politie te waarschuwen.”

Mrs. Carmichael zeide haastig, dat Sir Denys er reeds voor gezorgd had.

„Het is erg vriendelijk van U om eraan te denken,” voegde zij er aan toe.

„Zelfzucht,” zeide Danvers, zijn breede schouders ophalend. „Ik dacht aan den tocht met de Ariadne, die we op touw gezet hadden, en ik was bang, dat deze zaak alles zou uitstellen.”

„O neen.” Ze was zeer beslist. De tocht op de Ariadne voor Helen en haarzelf had haar dezen morgen een goddelijke beschikking toegeschenen. Het zou ze van Merrowby weg doen zijn, totdat deze geschiedenis een beetje zou zijn overgewaaid; het zou haar menig vervelend onderhoud met nauwgezette ambtenaren besparen. „De eenige moeilijkheid is, om de meiden alleen in huis te laten, maar Sir Denys heeft bedacht, om zijn tuinman en zijn vrouw, die in de Lodge wonen hier te laten slapen, zoolang tot ik een regeling zal getroffen hebben, om altijd een man hier in huis te hebben 's nachts.”

Tot haar opluchting vroeg hij niet meer verder. De waarde van de gestolen dingen scheen hem niet erg te interesseeren. Indien zij geraden kon hebben, wat zijn beschouwingen waren ten opzichte van deze zaak, dan zou haar opluchting gemengd zijn geweest met verschrikkelijke verontwaardiging bij de cynische verkeerde begrippen!

Hij wist, dat de weduwe van Henry Blake slechts poovertjes was achtergebleven, en de prachtige juweelen van Helen hadden in hem de gedachte opgewekt, dat een van de slachtoffers van Blake's dobbelen zijn eereschuld met familie-juweelen had moeten afdoen. Hij verbaasde zich dan ook niet, dat Mrs. Carmichael niet al te gaarne de dingen zou willen laten opsporen, die op zoo twijfelachtige wijze in haar bezit gekomen waren en — die in sommige streken, misschien zeer goed bekend waren.

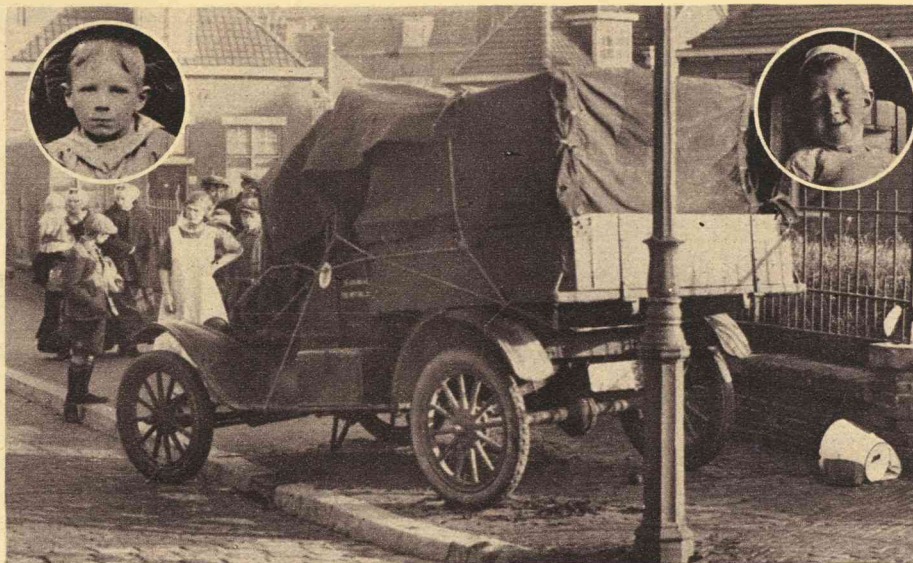
Ze toonde hem, hoe de dief binnengekomen was en hoorde zijn verwonderde uitlating. Zulk een nauwgezette kennis van het huis deed denken aan een man uit den omtrek; iemand die wist, dat hij geen ladder behoefde.

Terwijl hij naar buiten leunde, keek hij tusschen de gladde bladeren van de magnolia door, en zijn sterke vingers klemde zich onwillekeurig nog steviger vast aan het raamkozijn. In de houding van de twee menschen op het grasveld lag een intimiteit opgesloten, die zijn vierkante kaken deed grijnzen toen hij ze gadesloeg.

Zij slenterden langzaam over het gras naar het huis, Helen's ernstig, mooi gezicht opgeheven naar haar metgezel. Ze was te verdiept om te bemerken, dat ze in de onmiddellijke nabijheid was van de maai-machine, totdat Sir Denys haar tegenhield met zijn hand. Ze keek om en trad terug, om de machine te laten passeeren; deze beweging bracht ze zeer dicht bij elkaar.

(Wordt vervolgd)

UIT HET VOLLE LEVEN

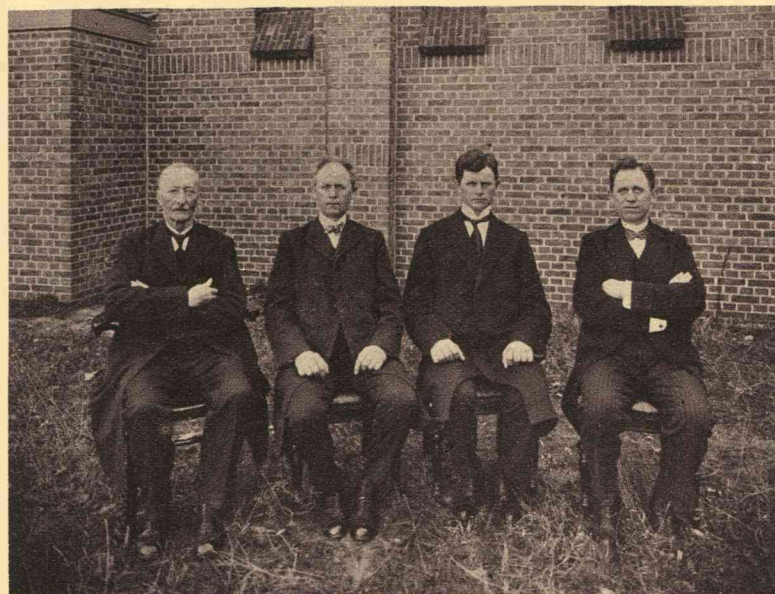

Ook op het trottoir niet meer veilig!

Links: De vorige week Woensdag reed een vrachtauto in de Reguliersbreestraat te Amsterdam het trottoir op, waardoor een winkelpui zwaar beschadigd werd. Hoewel op de plaats, waar het ongeval gebeurde, een druk verkeer heerscht, hadden er toch wonder boven wonder geen persoonlijke ongelukken plaats. Rechts: Ernstiger gevolgen had het auto-ongeval, dat de vorige week Dinsdag in de Duinstraat te Scheveningen plaats vond. Ook daar reed een auto het trottoir op, juist terwijl er twee knaapjes, met een zandemmer tusschen hen in, liepen. Het eene knaapje, Maarten v. d. Toorn (zie inzet links) werd gedood, het andere Leendert v. d. Zwan (zie inzet rechts) werd aan zijn hoofd gewond, doch kon na verbonden te zijn, huiswaarts keeren. Op de foto zelf ziet men den auto staan op de plaats waar het ongeluk gebeurde. Ook het zandemmerje, dat de jongens droegen, ligt nog op de plaats waar het neerviel.

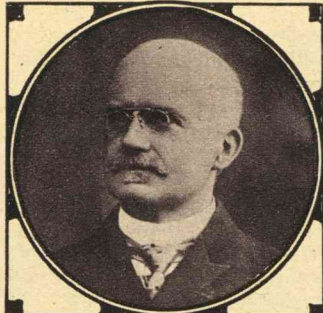
Het Paleis voor de Prinses

Aan het Paleis voor de Prinses op de Kneuterdijk te 's-Gravenhage wordt druk gewerk om het in behoorlijken staat gereed te hebben wanneer Prinses Juliana het zal betrekken.

Vier zilveren jubilarissen

De vorige week herdachten vier leden van het R.K. Zangkoor St. Cecilia te Hoek van Holland hun 25-jarig jubileum. Van l.n.r. de jubilarissen de heeren: H. J. Latjes, N. P. van Vliet, C. P. van Vliet en P. A. van Vliet.

Prof. Dr. J. W. van Wijhe, hoogleraar in de anatomie en embryologie te Groningen, zal bij het einde van dit collegejaar wegens het bereiken van den 70-jarigen leeftijd zijn ambt neerleggen.

BERICHT

De voorplaat van het extra-omslag van dit nummer werd gemaakt naar een, een dezer dagen in Noord-Brabant genomen herfstopname.

Het jubileum van den heer A. W. M. Mensing

De vorige week was het 40 jaar geleden dat de heer A. W. M. Mensing (x) is opgetreden in de firma Frederik Muller & Co. te Amsterdam en tevens was het 25 jaar geleden dat hij eenig deelnoot in deze firma werd. De heer Mensing werd in het veilinggebouw van Fred. Muller & Co. gehuldigd. Hem werd een herinneringsplaat aangeboden door een aantal Amsterdamsche kunstvrienden.

Links:

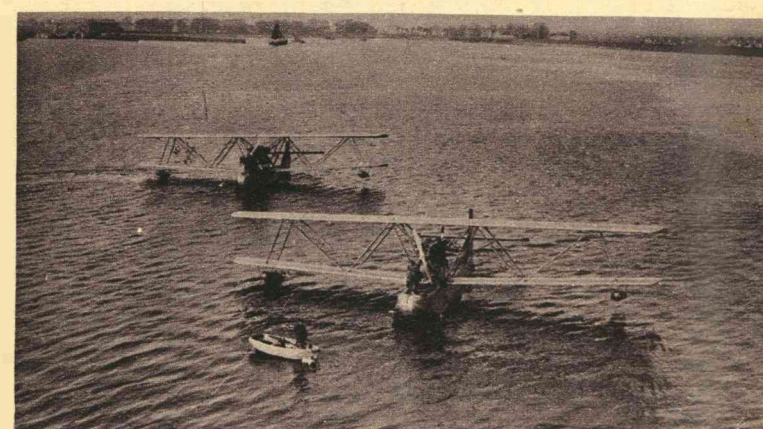
De Cross-country van den Hezenberg

Een aardige opname bij den start gemaakt.

Rechts:

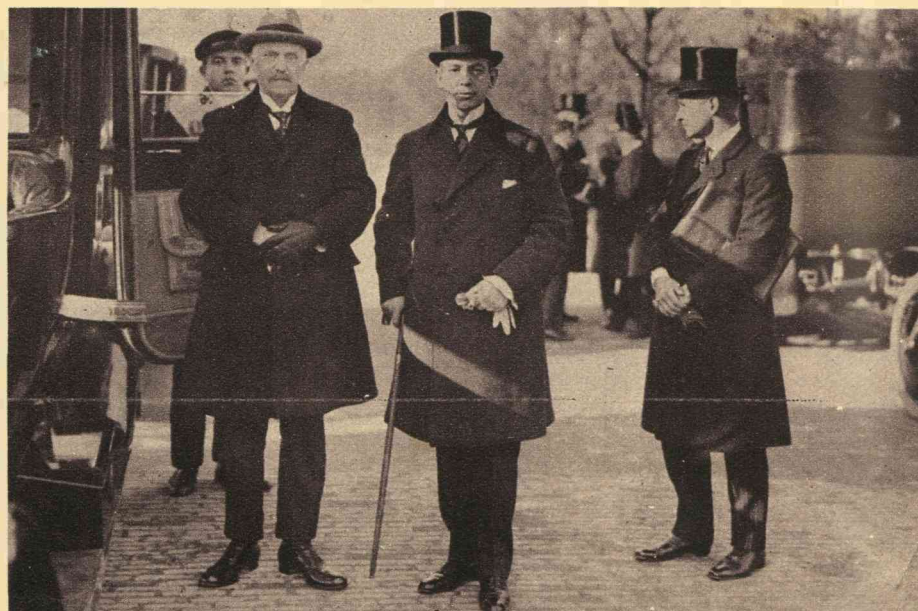
De vermiste Italiaansche vliegboot

De aankomst van de beide Italiaansche watervliegtuigen te Schellingwoude, waarvan er een eenigen tijd is vermist geweest.

De begrafenis van generaal Des Tombe

De vorige week Woensdag werd het stoffelijk overschot van generaal Des Tombe met militaire eer overgebracht naar de nieuwe rustplaats in het Aldenhofpark te Maastricht. Generaal Des Tombe werd in 1845 in het bastion St. Antonie, dat door den Minister van Oorlog voor de begrafenis beschikbaar was gesteld, ter aarde besteld, doch in verband met den aankoop van de aangrenzende terreinen door de Ned. Papierfabriek heeft men in overleg met het gemeentebestuur het graf geplaatst in het Aldenhofpark. Voorafgegaan door een muziekkorps, de derde divisie van het garnizoen Limburgsche jagers en mareschaussee en gevolgd door familielieden en tal van andere belangstellenden, begaf de stoet zich naar het Aldenhofpark.

De annexatie-plannen van Haarlem

De vorige week bracht Minister de Geer in verband met de hangende annexatie-plannen een bezoek aan Haarlem en omliggende gemeenten. Op de grens der gemeenten Bloemendaal en Heemstede werd de Minister begroet door Burgemeester en Wethouder van Heemstede. V.l.n.r. Minister De Geer, Jhr. van Doorn (Bargem. van Heemstede), en den Wethouder van Heemstede de heer v. d. Pol.

ONZE DAMES=RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Voor ijdeluitjes.... en anderen

Het najaar is een bezig en druk seizoen voor alle ijdeluitjes. De praktische Hollandsche huisvrouw is er niet aan gewend om aan haar winterkleeren te denken — laat staan om er mede bezig te zijn — voor en aleer een donkere lage lucht en een vinnige Noordoosten wind haar eraan herinnert, dat het nu toch heusch tijd wordt.

Zal ik u eens vertellen, wat „de best gekleede vrouw” van mijn kennissen van plan is voor dezen winter te dragen? Doet er uw voordeel mede!

Om op straat te dragen.... een echte „overjas”, natuurlijk van het nieuwe naar onderen toe wijduitlopende model, de kraag — wanneer deze niet van bont is — iets smaller en de revers iets breder dan tot dusver. Dit tenminste is het model, dat zij van plan was.

't Is heusch niet haar schuld, dat de mantel, dien zij kocht eigenlijk heel anders en veel en veel mooier uitziet!

Ge vindt toch ook een breeden bontrand aan den zoom, aan kraag en manchetten een.... aanwinst?

Welnu dan... Decloche-hoed regeertnog steeds in alle mogelijke variëteiten. Veelal van fluweelinplaats van vilt en.... in alle denkbare kleuren. Er schijnt een zekere besluiteloosheid te heerschen wat betreft de lengte van de rokken en van de taille. Men zegt, dat de rokken langer worden en de taille korter maar... niemand begint ermee.

De best gekleede vrouw draagt

's morgens kasha, 's middags satijn of fluweel, in combinatie met laken, marocain enz. en 's avonds verschijnt zij in alle mogelijke fraaie stoffen en weefsels, die zich speciaal tot avonddracht leenen.

Alle donkere kleuren is zij van plan te vermijden, op alle vroolijke kleurigheden heeft zij haar zinnen gezet, mits.... alle onderdeelen van het toilet in harmonie zijn en onderling bij elkaar passen. Voor niet al te groote avondpartijtjes worden meestal fluweelen japonnen van chiffonfluweel gedragen, in paars, Bordeauxrood, mauve, geraniumrood en zilvergrijs, meestentijds met bijgeverfd bont in dezelfde kleur. De ruimte wordt meestal verkregen door inrimpelen. De rokken loopen wijd uit naar onderen toe.

Een grappig nieuwtje uit de oude doos bij de avondjaponnen: heel nieuw zijn de kleine ronde of driehoekig gevouwen vierkante kanten sjaaltjes, geveerd in de kleur van de japon. Zij worden bij wijze van Marie-Antoinettekraag om de schouders gedragen en hebben langs den zoom ingewerkt goud- en zilverdraad.

Bij dansjurken worden veelal smalle kleine sjaaltjes van tule of georgette gedragen, eens of tweemaal om den hals gewonden, soms met een randje bont afgewerkt.

Een van de voornaamste voorschriften van de huidige mode is het alles-moet-bij-elkaar-passen.

Stel u gerust, het lijkt veel erger dan het is en zij, die voldoende smaak en handigheid bezitten, zullen ongetwijfeld met een kleine beurs en een groote vindingrijkheid wonderen weten te bereiken!

Voor de kinderkamer

Een buitengewoon practisch idee is het om aan de buitenzijde van het linnen tafelkleed in de kinderkamer groote zakken te naaien, zooals men dat soms wel eens aan tuin-tafelkleedjes ziet.

Wanneer baby moet eten — wat soms heel lang kan duren — wordt speelgoed, zakdoek, lievelingspop enz. enz. zoo lang in den zak geborgen, zoodat men niet voor ieder ding behoeft op te staan en te bukken.

Een andere manier is, om alle voorwerpen met lange touwtjes aan den stoel vast te binden. Dan kan niets meer „echt” vallen! Men heeft het slechts op te hijschen. Ook voor den kinderwagen is dit een practisch idee gebleken.

Groote hoed met even gebogen rand van oud rose velours panne met zwarten binnenrand. De groote hoeden worden slechts bij gekleede toiletten gedragen.

OUDE VROUW.

*Tijd nam de pracht van haar gelaat,
En brak de extase van haar stem,
Die nu klinkt als 't geluid van hem,
Wiens leven langs het hare gaat.*

*Zoo vliedt vergankelijk schoon voorgoed,
Wanneer de Tijd eens overwint
De vreugd van ieder lachend kind,
Dat niets hoort dan het eigen bloed.*

*Maar wat geen tijd ooit wijken deed:
Schoonheid van klank, schoonheid van woord,
Zij heeft die beiden wel gehoord,
Is de vertroosting van haar leed.*

Jan J. Zeldenthuis.

Mannen als... Mannequin!

In een buitenlandsch blad komt een bericht voor, als zouden de groote magazijnen van heerenkleding van plan zijn eveneens mode-shows te houden. Zoo'n optocht van enkel mannen-in-colbertjes, afgewisseld door enkele „nummers” in avondkleding of jacquet lijkt ons een trieste onderneming.

Zoolang men niet op het listige idee komt een gecombineerde show te houden, waar zoowel het toilet der Eva-dochteren als dat der heeren der schepping te zien zal zijn — vermoeden wij dat het idee practisch niet veel opgang zal maken. En dan.... waar zou men mannen vinden, bereid om de costuums — al dan niet — in den paradeas — voor te dragen?

Voor een toneelspeler zonder engagement is het wellicht een welkome afleiding — doch ook dit lijkt ons niet waarschijnlijk.

Buitengewoon fraaie bontmantel van blond nutria in streep-effecten verwerkt.

Recepten

Ossetong.

Benodigd: Ossetong, zout, foelie, laurierblad, een paar peperkorrels.

Bereiding: Wasch de tong flink af, schrap de punt van de tong met een mes af, kook de tong dan ongeveer 3 uur in ruim kokend water en de kruiden. Haal het vel er warm af. Het vocht, waarin de tong gekookt heeft, kan voor soep gebruikt worden. Dien ossetong met kievitsboonen en bruine pikante saus, truffelsaus of bruine ragoûtsaus op.

Mayonnaise.

Benodigd: 4 eidooiers, 2 dL. beste slaolie of olijfolie, ½ dL. azijn, mosterd, zout, peper of soya.

Bereiding: De eidooiers roeren met een paar gram zout, tot ze licht zien, ± 15 minuten. Men voegt dan de olie en den azijn druppelsgewijze toe, onder voortdurend roeren. Men maakt de saus af met mosterd en peper of soya. Mayonnaise kan lang bewaard worden, als men ze den volgende dag dekt met een paar druppels slaolie en het glas sluit met perkamentpapier. Geschifte mayonnaise kan men in den regel weer glad krijgen, wanneer men ze bij een nieuw geroerd eidooier voegt.

Kaasdomino's.

(Voor 12 à 15 personen).

Benodigd: ½ zoet, zwart roggebrood, 250 Gr. Parmezaansche kaas, 25 Gr. bloem, 35 Gr. boter, ± 2 dL. melk, wat zout, wat cayennepeper of gemalen Sp. peper, 1 groote heele truffel.

Bereiding: Men snijdt dunne, langwerpige sneetjes van het roggebrood in den vorm van groote domino's en ontdoe deze van de korstjes. Maak op de gewone wijze eene saus van boter, bloem en melk, roer er 200 Gr. geraspte Parm. kaas op het vuur door, en vermeng ze met peper en zout naar smaak. Besmeer met dit mengsel de sneetjes roggebrood, strooi er de rest der geraspte kaas door een zeef over. Snijd dunne reepjes van de truffel en verdeel daardoor de sneetjes in twee gelijke helften. Maak nu door middel van rondgesneden stukjes truffel de oogen op de steenen en geef de kaasdomino's ter vervanging van een beschuitje met kaas.

Nuttige wenken voor de Huisvrouw

Het verwijderen van vlekken uit glimmend geveerd hout. Om schoensmeervogen en andere vuile vlekken uit glimmend geveerd hout te verwijderen, neemt men wat slaolie en fijn zilverkrijt aan een lapje en wrijft daarmee over de vlek.

Nieuw tin houdt men langen tijd mooi, door het af en toe in heet sodawater te wasschen, in schoon warm water na te spoelen en stevig op te wrijven.

Petroleum-vlekken kan men door strijken met grauw papier verwijderen. De petroleum verdampt dan heel snel en er is geen kans, dat de vlek vuil wordt. Ook het opleggen van magnesiumpoeder helpt goed.

Parapluie-knoppen

Het allernieuwste in parapluieknoppen zijn niet meer de kunstig gesneden vogelkoppen.

Thans geniet half artis de eer om als parapluieknop in de handjes van lieve schoonen mede rond gedragen te worden. Honden, papegaaien, uilen, buffels, kangaroos en kikvorschen hebben reeds in gekleurd en ongekleurd ivoor en het goedkoopere celluloid hun intrede gedaan in de modewereld!

Jurk bestaande uit rokje met ingestreeken bloeien en onderblouse en jakje met halflange mouwen en omgeslagen kraag.

Gekleede jurk van gestreepte zijden volle, met ingerimpelde strookjes afgezet.

UIT 'T GEDRANG

DOOR THÉRÈSE HOVEN
DERDE BOEK - EEN NIEUW LEVEN

21)

W eet u, wij zullen samen uw kleeren inpakken . . . en uw zilver en al uw kleine schatten en dat nemen we mee . . . en dan gaan we naar een verhuizer, geven hem de sleutels en laten hem voor de rest zorgen. Vader en ik deden nog veel meer zelf, maar dat kan u niet . . ."

„Maar, kindlief, je vergeet dat ik maar niet zoo kan wegloopen . . . dat gaat niet tegenover juffrouw Wackers en de meisjes en den tuinman . . . en de werkster."

„U kunt toch met ze afrekenen, vóór u weggaat. Hebt u geld?"

„Dat zal wel gaan . . . maar . . ."

„U wilt toch weg, of wilt u hier blijven, na wat die man gezegd heeft?"

„Natuurlijk wil ik geen minuut langer dan hoog noodig is een huis bewonen, waar ik feitelijk uitgezet ben."

„Dan zijn wij het eens, wacht, ik zal u wel helpen."

Met een beslistheid, die menig volwassen mensch haar niet verbeterd zou hebben, begeeft Mady zich naar de keuken, waar ze toevallig het geheele personeel, juffrouw Wackers, de werkster en den tuinman inclus, bij elkander vindt. Ze hebben klaarblijkelijk lont geroken en overleggen over hun te volgen gedragslijn.

„'t Is hommeles, daar ken-je van opaan," zoo heeft Saar, de dikke keukenprinses, het gesprek ingeleid.

„Ik zou toch nooit achter onze frêle wat raars hebben gezocht," aldus 't tweede meisje, waarop Teunis, de hovenier en factotum, voorzichtig opmerkte: „Raar en raar bèn der nog twee," en juffrouw Wackers op een toon van gezag inviel: „In elk geval past het jullie niet je oordeel over de Freule te geven. Ze heeft mij behandeld op een manier, waar eenvoudig geen woorden voor te vinden zijn, ik denk dan ook niet, dat ze mij nog lang hier zal zien . . ."

„'t Is een mirakel," begon de werkster.

„Och! nee, je moet nu niet schelden, daar komt een mensch nooit verder mee, eigenlijk had ik 't voor mij moeten houden, maar ik heb met jullie nooit iets gehad en daarom wilde ik jullie waarschuwen."

„Waarschuwen, wat bedoelt uwe daar nou eigenlijk mee? De freule is dan toch een fersoendelijke dame, zou ik zoo zeggen . . ."

„Zeker, Teunis, niemand zal 't tegendeel beweren, maar ik wou alleen maar zeggen, dat de betrekking, nu dat de Freule dat kind heeft meegebracht, heel iets anders zal worden. De Freule is wel van een hoog komaf, maar rijk is ze niet."

„'t Was toch altijd goed van eten en drinken en overwerken behoeften we ons eigen ook niet, dat weet u zellevers 't alderbeste," betoogde 't tweede meisje.

„Nou, en wat de centers aanbelangt, ik zou toch zoo meenen, as dat de freule nou niet direct der hand op moet houden of temet in een condiesje moet gaan," zei Teunis raak, want hij had 't niet op de *huishoudster*, die een praats had, van heb ik jou daar, en der eigen niet sineerde om fruit te snoepen en blommen te plukken om an der femielje te sturen.

Juffrouw Wackers had zich enkel met „'t volk in de keuken" ingelaten om ze op te stoken. Ze zou er zich bepaald in verkneukeld hebben, als ze alle vier haar partij gekozen en collectief hun betrekking opgezegd hadden, maar de bom barstte in de verkeerde richting en feitelijk namen ze nog de partij van Saai-Piet.

„Ik zal natuurlijk niets tegen de Freule zeggen," begon ze, opnieuw, „maar het is in jullie belang, op de hoogte te zijn van wat er hier in huis gebeurt, en als ik jullie was, zou ik de Freule vóór zijn en je ontslag nemen, vóór je er uit gebonjourd werd."

„U meent toch niet, dat de frêle temet feliet zou gaan?" informeerde de werkster.

„Laat na je kijken, Sien, 't zal zoo'n vaart niet loopen."

„Nou Teunis," hernam Sien, „je kent teugenswoordig van geen mensch zeker meer zijn en als ik mijn dagen kan kwijt worden, dan werk ik net zoo lief bij iemand, waar ze niks van zeggen, naderhand zit je der maar mee, wat jij, Saar?"

„Ik maak men eigen nooit dik over wat nog niet gebeurd is," klonk 't wijsgeurig. „Omdat 't nou wat hommeles is tusschen onze frêle en meneer Arnoud, is dat geen reden om meteen de kat de bel om te binden . . . Ik heb al zooveel ruzie bijgewoond, maar dat is net as 'n onweersbui, 't trekt wel weer af en even goeie vrienden, hoor."

Juist op deze apodictische uitspraak, verschijnt Mady op den drempel van de deur . . .

„Hé! jonge juffrouw," zegt 't tweede meisje, verbaasd, „heeft de Freule wat noodig? Er is toch niet gebeld?"

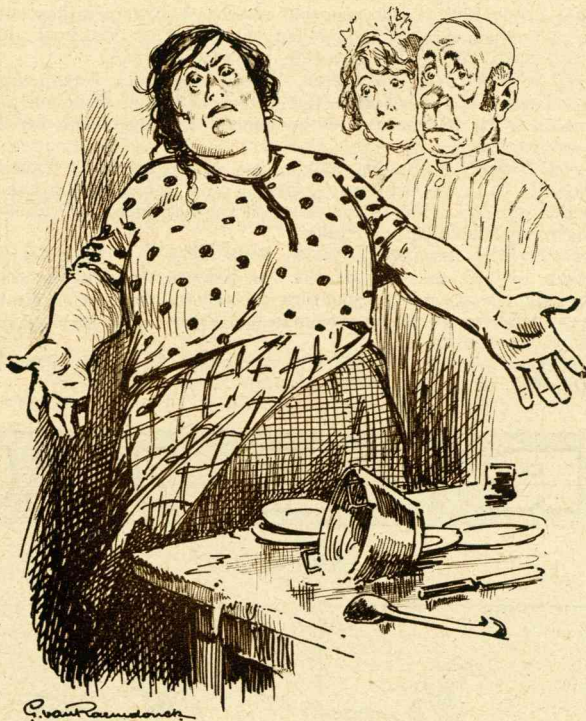
„Nee, dat niet, maar ik kom u iets zeggen . . ."

„Kind, jij?" vraagt juffrouw Wackers brutaal. „Je tante is toch mans genoeg om zelf met haar dienstboden te spreken en anders ben ik er nog."

Mady doet alsof ze 't niet hoort en zegt heel kalm: „Tante zit in groote moeilijkheden en hoopt dat u haar allemaal zult helpen. Meneer Bolk is heel onhebbelijk geweest en nu wil ze niet langer in zijn huis blijven."

„De villa is toch zeker van de Freule," valt Teunis op een toon van gezag in. „Meneer zaliger heeft 'm aan de Freule vermaakt, zoo zeker als secuur."

„Dat is ook zoo, maar de meneer, die zooveel hier was, denkt er anders over en . . . waar 't op neerkomt, tante wil hier ook niet blijven. En . . . nu gaan wij

„'t Is een mirakel," begon de werkster . . .

pakken en dan zullen er morgen of zoo . . . menschen komen, echte pakkers voor de meubelen en wat wij niet kunnen meenemen . . . en nu kom ik u allemaal vragen of u, als 't u-blijft, aardig wilt zijn voor tante. . . . Ze zal u wel betalen . . . maar ik zou 't zoo vreeselijk vinden, als ze last met u kreeg, want 't is alles mijn schuld . . . en . . . ik kan 't ook niet helpen, want ik heb niemand. Mijn moedertje is pas gestorven en vadtje is misschien al heel ver . . . en tante is zoo goed . . ."

Het laatste wordt telkens door snikken onderbroken.

Onbewust is het kind er sympathieker door dan door haar parmantig optreden, zoo verre boven haar jaren.

Behalve juffrouw Wackers, die steeds venijniger wordt, krijgen ze 't allemaal te kwaad van medelijden. Saar schudt 't dikke hoofd, grabbelt tevergeefs naar haar zakdoek, veegt de tranen, die vanzelf schijnen te komen, met een punt van haar schort af en lucht eindelijk haar gevoelens door een krachtig: „'t Zou je bedoen!"

„Ik heb 't nooit op meneer Arnoud begrepen," zegt 't tweede meisje, „die engert kan je zoo griezelijk aankijken."

Teunis kijkt zoo wijs als moeder Natuur 't hem toelaat, en laat dan een soort van gebrom hooren, dat ongetwijfeld zeer welsprekend zou zijn, als 't in verstaanbare klanken was geuit, maar nu 't doel mist.

Sien snuit haar neus een paar keer en zegt dan, meewarig: „Schaap! Je hèt al weer wat ondervonden in je jonge leven. Maar wat mot er nou eigenlijk met ons gebeuren?"

„Ja, dat weet ik ook niet," bekent Mady, die den toestand verward en al dat medegevoel benauwend vindt.

„'t Beste zal zijn, dat ik eens naar de Freule toe ga," zegt Juffrouw Wackers energiek. „Dan weten we hoe of wat; op die manier komen we er nooit."

Als ze de keuken heeft verlaten, toeft Mady nog een oogenblik en als Saar goedig vraagt of ze soms trek in een kopje koffie heeft, al is de tijd voor 't half-elfie al lang verstreken, vraagt ze vriendelijk of er ook misschien wat bouillon voor tante is.

Ze voelt, dat zij nu voor tante moet zorgen en constateert met een soort van melancholieke voldoening bij zichzelf, dat haar ervaring bij het lange ziekbed harer moeder opgedaan, haar nu ten goede zal komen.

't Wordt een vreemde dag voor de Villa-bewoners, 't allervreemdste nog voor Magda zelf, die als in een droom leeft en werktuiglijk, onder leiding van een macht buiten haar om, handelt.

Ofschoon haar zin voor humor niet uitermate is ontwikkeld, ziet ze nu en dan 't belachelijke in van het feit, dat het een kind is van nog geen vijftien jaar, dat alles regelt.

Zij is er zich volkomen van overtuigd het offer van een schreeuwende onrechtvaardigheid en van een schandelijk despotisme te zijn, doch wil liever het onderspit delven dan er zich aan te onderwerpen.

Trouwens, hoe zou ze Mady kunnen verloochenen, nadat ze zich in haar nieuwe gedaante van hartelijke welwillendheid had geopenbaard?

Geen oogenblik heeft ze spijt van haar besluit, al valt hèt haar ook intens moeilijk om zich los te rukken van haar thuis, dat, naar zij dacht, een *home* voor haar leven zou zijn. Het afscheid van juffrouw Wackers en de dienstboden heeft zij zich gespaard door haar terugkomst voor den volgenden dag door Mady te laten aankondigen.

Zelfs juffrouw Wackers durfde er niets op te zeggen.

Trouwens, Magda had het zooveel mogelijk vermeden met een harer huisgenooten in aanraking te komen.

Haar lunch en middagmaal had ze in haar boudoir gebruikt, door Mady bediend.

De herhaalde pogingen van de huishoudster om met haar te onderhandelen, zooals deze het noemde, waren op Mady's pertinente weigering afgestuit.

Na het eten gaat juffrouw Wackers uit om meneer Bolk verslag te geven.

Van haar afwezigheid wordt door Magda en haar nichtje gebruik gemaakt om, elk met een valies in de hand, de Villa te verlaten.

Wie ooit voorspeld zou hebben dat de trotsche freule Fontanges de Nérée aldus, op bijna clandestiene wijze, van haar huis zou wegschuipen, zou stellig geen gehoor hebben gevonden, noch bij haar zelf, noch bij iemand, die haar kende.

Ze kan het zelf niet begrijpen en heeft in dat oogenblik nog sterker 't gevoel, dat ze onder suggestie handelt.

Maar wie zou ooit gedacht hebben, dat zij feitelijk uit haar huis gezet zou worden?

Als ze, na dien eindeloozen, emotie-vollen dag te bed ligt in het hotel op den Wageninschen berg, waar ze . . . een schuilplaats heeft gezocht . . . tracht ze zich het onderhoud met haar stiefbroeder te herinneren . . . doch tevergeefs. Alles, wat er van beide kanten gezegd en betoogd is, wordt vervaagd tot één eind-indruk, uit twee motieven samengesteld . . . zooals de slotaccorden van een sonate: Arnoud's wil, die zich aan haar opdringt en haar eigen machteloosheid om hem van haar recht te overtuigen.

Ze heeft toch niet voor hem gebukt, ze heeft niet toegegeven aan zijn onzinnigen eisch, maar de manier, waarop zij zich heeft gehandhaafd, heeft meer van een nederlaag dan van een overwinning!

Toch voelt ze heel duidelijk, dat ze niet anders kon handelen en tevens dat zij, onder gelijke omstandigheden, weer hetzelfde zou doen.

Ze is nog tē zeer vervuld van wat er gebeurd is in het jongst verleden, om aan de toekomst te kunnen denken en om er zich rekenschap van te geven welke gevolgen haar *brouille* met Arnoud op haar levensomstandigheden zal hebben.

Ze is er ook te moe voor. —

V. Wat nu?

„Maar, kind, hoe heb-je zoo iets onbekookts kunnen doen?" is Conny's ongeneerd-verbaasde uitroep, als Magda haar op de hoogte van het gebeurde brengt.

„Het was de eenige uitweg. Ik wilde Mady niet opgeven. Nadat ik haar vader had beloofd voor haar te zorgen, kon ik haar toch niet toevertrouwen aan iemand als Arnoud, die zijn eigen broer op de laagste manier heeft belasterd en te kort gedaan? Dat zou jij mij toch ook niet geraden hebben."

„Waarschijnlijk niet . . ."

(Wordt vervolgd).

H. PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

SMAAKVOLLE GESCHENKEN

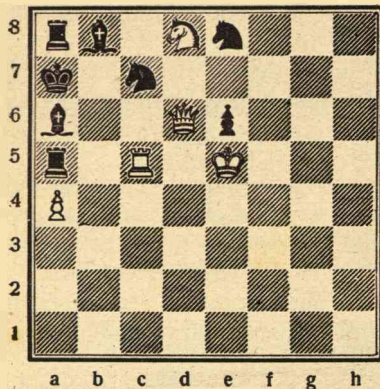
**KUSSENS - THEEMUTSEN
KLEEDJES - KLEINE MEUBELEN
AARDEWERK**

Schaken.

PROBLEEM No. 49 (tweezet).
Auteur: H. V. Tuxen, Hellerup.

Zwart

8 stukken

Wit

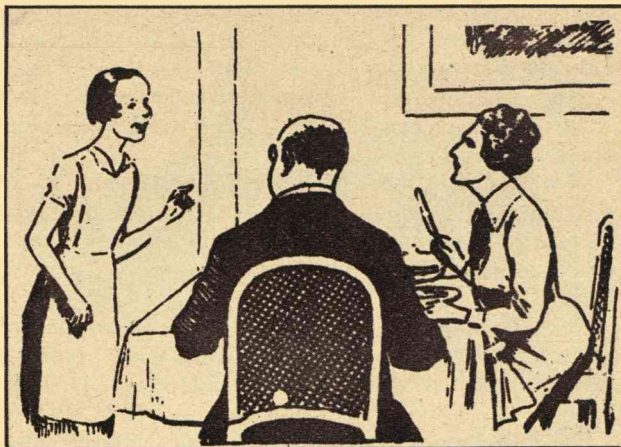
5 stukken

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fr. Hendrikstr. 37, Delft.

Oplossing No. 46
(driezet):

1. La8—h1
d7—d5
2. La1—h8
d5—d4
3. T×d4±.

Op 1., d7×
e6 volgt 2. Pe3.

Mevrouw: „Breng me een ander mes. Dit is niet schoon.”
Het meisje: „Niet schoon? En ik heb er de zeep mee doorgesneden!”

Van ons boekenplankje.

Jo de Wit, De Branding. — Een roman van buitengewone kwaliteiten. Men kan dit boek veilig rangschikken onder de meesterwerken van onze romankunst.

Zuster Agnes, Kookboek voor Zieken, Zwakken en Herstellenden. Er zijn vele kookboeken, maar wij kennen geen enkel ander zoals dit. Het is samengesteld naar de nieuwste uitkomsten der onderzoekingen op het gebied van het dieet. Een boek, dat in een reeds langen tijd gevoelde behoefte voorziet.

Het boek der 1000 Wonderen. — Een uitgebreide verzameling „wonderen” op ieder terrein der wetenschap. Een boek om telkens weer in te genieten en zodoende zijn algemeene kennis te vergroten.

Het Breien. — In dit boekje, dat samengesteld is door de Redactie van „De Gracieuse”, vinden onze dames talrijke handwerken die zij door breien kunnen vervaardigen. 120 afbeeldingen verduidelijken den tekst.

L. Zwiers, Architect B. N. A., Bouwstoffen. — Allen die te maken hebben met de praktijk van bouwen, architecten, timmerlieden, aannemers, opzichters, metselaars enz. vinden in dit werk van den bekwaam technischen auteur alles wat zij willen en moeten weten.

Bovenstaande boeken zijn alle verschenen bij A. W. Sijthoff's Uitg. Mij., te Leiden.

Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

G. L. GORTMANS, Londen.

No. 73.

Deze studie is van den vermaarden problemist in zijn periode van opkomst als probleem-componist (1913). Niettemin mag deze door iedereen gezien worden. Het getuigt van den aanleg en het talent, dat toen reeds in hem aanwezig moest zijn om te geraken tot die hoogte van roem, dien hij thans deuchtig is geworden.

De oplossing is aldus (wit wint een schijf of de partij):

- Wit: 29—24, 24—20, 38—32, 39—33, 34×23,
Zwart: 8—13 (A, B, C, D), 15×24, 27×38, 38×29, 25×34 (E.),
40×20, 20—15, 15×24 en 24—20, 30×28 en wint
19×28 (F.), 13—19 (G.) wint! 19—23, 15×24, 1 schijf!
- B., 24×4, 40×49, 30—24, 4×27, 47×20, wint
27—31, 31×44, 11—17, 17—22, 8—13, 25×14, 2 schijven.
- C., 24×4, 34—29, 37—32, 40×16 en
27—32, 32×43, 25 of 43×23, 25 of 43×34, wint!
- D., 24—20, 34—29, 29×16, 46×37 en wint
9—13, 15×24, 25×41, 2—7, één schijf!

De ondervarianten E, F en G kan ieder nu gemakkelijk zelf vinden!

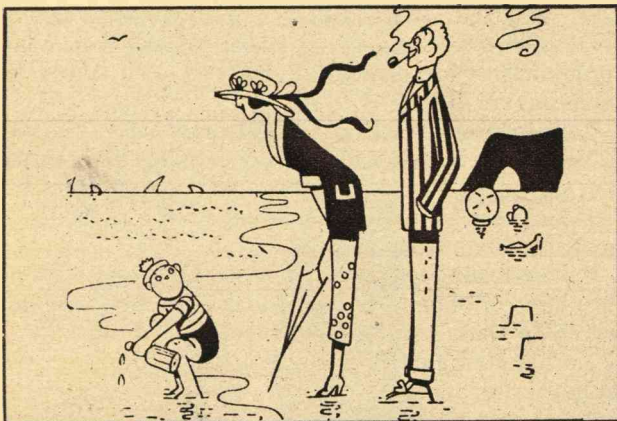
KURKDROOG AMERIKA.

Waar moet het verdikkie

Daarginder nog henen?

Straks is het verboden

Er... bitter te weenen!

„Jantje, ik heb prettig nieuws voor je. Je hebt een broertje gekregen!”
Jantje: „Ja? — En weet Moeder het ook al?”

VOOR DE JEUGD

NU GA IK UIT, MAMA!

DE INKTVLOED.

Margreetje was een eenig kind. Toen de ooevaar haar bracht op het mooie groote kasteel, in een der prachtigste gedeelten van Gelderland gelegen, waren haar ouders en iedereen die daar woonde, er even blij mee.

Daar zij geen broertjes of zusjes had, zou het wel een erg eenzaam leventje voor haar zijn geweest, als haar moeder niet alles gedaan had om haar nuttig en aangenaam bezig te houden. Haar moeder was vrolijk en wist altijd voor prettige afwisseling te zorgen, zoodat Margreetje een gezond flink kind werd, dat volop van haar jeugd genoot.

Toen Margreetje bijna acht jaar oud was, stond zij op zekeren dag gekleed en gereed voor haar moeder met een kleine poes in den éenen arm en een mandje aan den anderen. „Nu ga ik uit, mama!” zei zij.

Margreetje's gezichtje straalde als een meizonnetje; iedereen die haar kende, hield dol veel van haar; ook nu weer ging zij er op uit om een ander genoegen te doen.

Op een tien minuten afstands van het oude kasteel stond een armoedig hutje, waarin Elsje Breetveld met haar grootmoeder woonde. Elsje was ongeveer een maand ouder dan Margreetje.

Zij waren goede vriendinnen, al woonde de eene ook op een kasteel en de andere in een hut. Maar in menig opzicht verschilden zij van elkaar.

Margreetje was sterk, gezond en gelukkig. Elsje was zwak, ziekelijk en onvriendelijk van humeur. Maar misschien zou Margreetje ook wel onvriendelijk zijn geweest als zij arm en verlamd was evenals haar vriendinnetje.

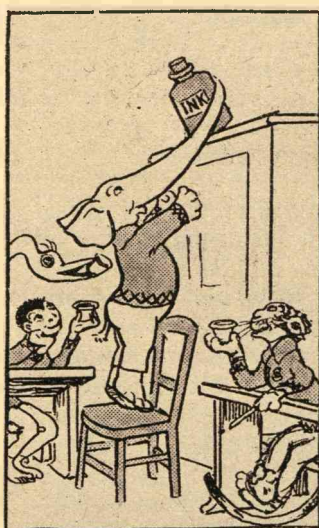
Margreetje hield heel veel van Elsje en deze beantwoordde deze liefde, zoo hartelijk als het maar kon.

Toen Margreetje's poes kleintjes had gekregen, vloog ze naar Elsje's hut en vertelde haar vriendinnetje allerlei aardige dingen over de katjes. Elsje's oogen glinsterden en haar wangjes, die er gewoonlijk bleek uitzagen, werden rood bij het opgewonden verhaal van Margreetje.

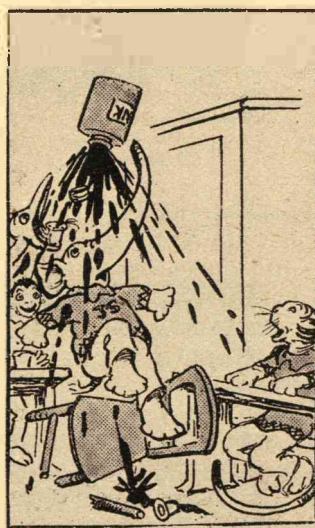
Weken achtereenvolgend bezocht zij haar zieke vriendinnetje. Zij vertelde haar het groeien van de katjes, over haar eigen zorgen voor de oude poes en over dingen, die hielpen om Elsje haar zwak-zijn minder te doen voelen. Deze keek dag op dag verlangend uit naar Margreetje's bezoek.

„Waar zijn de katjes?” riep Elsje een week voor haar verjaardag uit, toen Margreetje vrolijk de kamer kwam binnengesprongen.

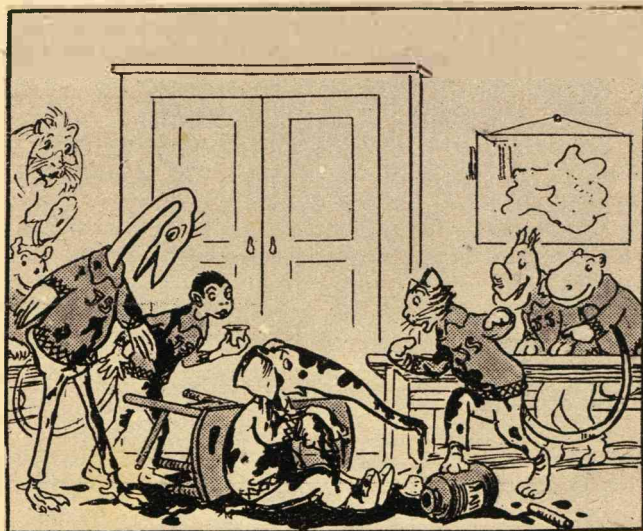
„Vandaag kan ik ze nog niet meebrengen, Elsje, de moeder wil ze nog niet missen. Ik heb met de oude poes over je gesproken, over je bleke wangen en over je ver-

„Jumbo! Jumbo! er is geen inkt meer in de potten. Dat is jouw werkje!”
„Wacht maar, even geduld! Ik zal meesters stoel krijgen, dan kan ik net bij de inktflesch!”

Doch juist toen hij de flesch beet had, brak er een poot van den stoel. De kurk viel uit de inktflesch en een zwarte stroom stortte zich over den arme Jumbo en de dichtstbijzijnde jongens.

Met een bons kwam de dikke Jumbo op den grond terecht, middenin een inktplas. „O, kijk eens naar mijn nieuwe blauw!” riep Sijmpie, Jan Tijger en Kees Langvoet. „Wat zal mevrouw Leeuw ervan zeggen. En de mijne is meer zwart dan grijs,” jammerde Jumbo. „Dat komt ervan als je anderen helpen wilt!”

langen om haar kleintjes eens te zien. Maar hoe het haar ook speet, vandaag kon ze ze nog niet missen, zei ze.”

Maar Elsje wist niets van 't plannetje, dat Margreetje's moeder best begreep, dat haar dochttertje wilde uitvoeren. Want één van de katjes, die met het witte vlekje voor op haar kopje, wilde Margreetje aan haar vriendinnetje op haar verjaardag geven.

Natuurlijk zou Margreetje's mama ook dingen naar het hutje zenden, lekkernijen en voedzame levensmiddelen en warme kleertjes en wat speelgoed voor het jarige meisje. Maar dat katje zou Margreetje's eigen geschenk zijn. En daarmee ging ze op den verjaardag van haar vriendinnetje op weg.

Margreetje was niet bang om in de sneeuw te lopen. Zij had wa me handschoentjes aan, stevige sneeuwschoenen had zij aan haar voetjes en een dikke doek was nog over haar manteltje geslagen. Daar trippelde zij weg, met een van vreugde stralend gezichtje.

„Wat zal Elsje wel zeggen?” dacht zij.

Nu moeten mijn lezers en lezeresjes zich eens probeeren te verplaatsen in het leven van Elsje en haar grootmoeder. Zij waren arm en grootmoeder moest hard werken om het hoognoedige voor hen beiden te verdienen. Elsje had nooit kunnen lopen en zij had dus nooit met andere kinderen vrolijk kunnen spelen, waardoor Margreetjes wangen juist zoo frisch en gezond er uit zagen.

Ge zult het misschien een nietsbeduidend geschenk vinden, dat Elsje kreeg. Maar ge moet bedenken, dat het 't lievelingskatje van Margreetje was en dat Elsje zoo dol er naar verlangde.

„O, Margreetje!” riep Elsje uit. „Is dat katje werkelijk voor mij? Wat een zacht velletje heeft het. Dank je wel. Hoe heerlijk, dat het nu mijn eigen katje is!”

En Margreetje? Zij geloofde niet, dat zij ooit zulk een plezier zou hebben van een geschenk, als van dit, dat zij aan Elsje gegeven had.

Onder het naar huis gaan was zij o zoo opgeruimd. Zij kon niet precies zeggen waarom, maar ik weet zeker dat het kwam, omdat zij een ander zulk een groot plezier had gedaan. Denkt ge dat ook niet?

ONS BABBELHOEKJE.

Wies. — Als de raadsels voor plaatsing geschikt worden geacht, krijgt men na opneming voore ieder raadsel een prijs. Ik heb geen familie van mijn naam in de stad, hoewel ik de personen wel ken. Ik zou de studie in liplezen maar volhouden al kost het moeite, gedachtig aan het latijnsche spreekwoord: Finis coronat opus, dat is: het einde kroont het werk.

Line Bernink. — De regeling is aldus: als men vijf achtereenvolgende raadsels goed heeft opgelost en geen enkelen prijs heeft gewonnen, ontvangt men een troostprijs. Is men niet zoo gelukkig om vijf opeenvolgende raadsels goed op te lossen, dan ontvangt men een troostprijs na de tiende goede oplossing. Zij die voor een troostprijs in aanmerking willen komen, moeten hun oplossingen nummeren, anders worden ze niet genoteerd. OOM TOM.

DORDRECHT

ns land telt vele steden, waarvan de naam reeds in de eerste tijden, waarin de aanvang van onze historie zich min of meer duidelijk gaat afteekenen, genoemd wordt.

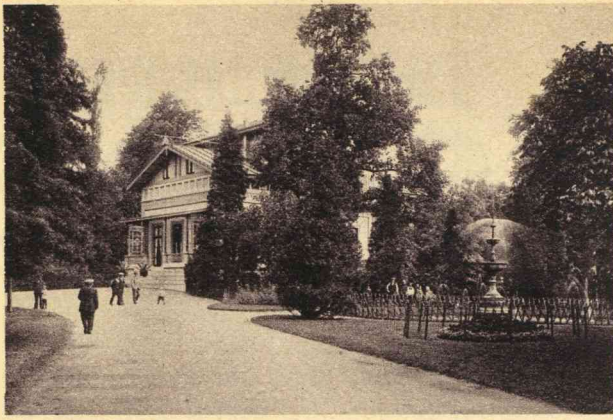
Welke van deze steden de oudste is, zouden we niet durven zeggen. We weten het eenvoudig niet, maar wél weten we, dat de oudste stad van dat gedeelte van ons land, dat men in engeren zin vaak „Holland” noemt, Dordrecht is, welks naam men reeds heel in het begin der elfde eeuw tegenkomt, en welke stad zich reeds vroeg verheugen mocht in een aantal handvesten en privileges, waarop het terecht trotsch kon gaan en waarvoor het met andere, concurrerende steden, welken die voordeelen een doorn in het oog waren, menigen vinnigen strijd heeft gestreden. En waarlijk niet met mond of pen alleen. Neen, het zwaard heeft vaak den afgunstigen moeten leeren berusten in de bevoorrechte positie van de uit historisch oogpunt grijze stad.

De Hoofdingang van de Middelbare Technische School.

Inderdaad, Dordrecht's positie was wél bevoorrecht in vroeger tijd. Zoo had het bijvoorbeeld het Maas- en Stapelrecht. Het eerste beduidde in het kort het volgende: ieder schip, dat met een ongebroken last de Maas opvoer, was verplicht naar de stad te gaan en daar geheel of gedeeltelijk te lossen. Het Stapelrecht bepaalde, dat alle goederen, welke per schip de rivier afkwamen, te Dordt verstopeld moesten worden en wat de handelswaaren aangaat, eenige dagen te koop moesten worden gelegd.

Het is te begrijpen, dat deze voorrechten voor Dordrecht van veel belang waren en dat ze niet weinig tot haar groei en bloei hebben bijgedragen. Maar het is toch niet alleen door deze voordeelen — die begrijpelijk thans reeds lang geleden zijn afgeschaft — dat de stad zich zoo snel heeft weten op te werken. Daartoe droeg ook in niet geringe mate haar natuurlijke ligging bij aan de groote waterwegen, die het veroorloofden haar afzetgebied tot ver buiten de landsgrenzen te zoeken. En dan, meer nog dan haar ligging misschien, is dit ook wel te danken aan het feit, dat haar bewoners een ondernemingsgeest in het bloed zit, die maakte dat Dordrecht, ofschoon dan wel niet de eerste stad des lands, toch werd een plaats, waar handel en nijverheid steeds bloeiden, zoodat er immer een groote welvaart binnen haar muren heerschte.

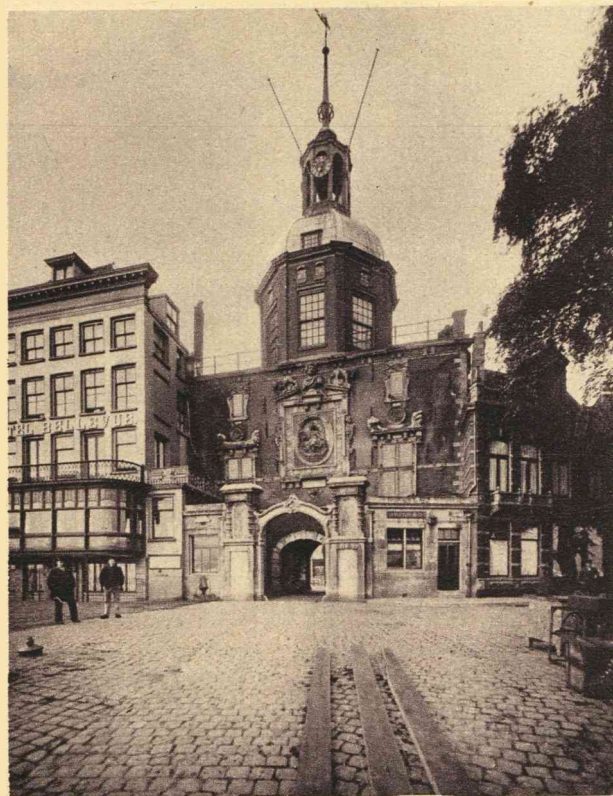
De Burgemeesterswoning in het Park Merwestein.

Natuurlijk heeft ook deze stad haar tijden gehad van neergang; maar de oude wil van aanpakken harer bewoners, van niet-bij-de-pakken-neerzitten, heeft haar er steeds weer bovenop gebracht en het haar betrekkelijk gemakkelijk gemaakt, zich aan te passen aan nieuwe tijden en nieuwe eischen. En telkens bleek daarbij weer, dat Dordrecht was voorbestemd, een positie als plaats-van-belang in te nemen.

Reeds hierboven hebben wij gewezen op de gunstige ligging van de stad. Te water heeft het een directe verbinding met zee en Duitschland en België, terwijl haar ligging ten opzichte van het binnenlandsche en internationale snelvervoer ook buitengewoon gunstig is te noemen voor alle takken van industrie.

De stad is daarom dan ook zeer gunstig gelegen voor het vestigen van industriele ondernemingen. Dat dit inderdaad zoo is, wordt bewezen door het groot aantal industrieelen, die na ernstig overleg besloten hebben, er hun onderneming te vestigen, en die zelfs bij de enorme uitbreiding, welke deze industrieën in den loop der jaren ondergingen, toch aan de oorspronkelijke plaats van stichting de voorkeur bleven geven, zelfs in die gevallen, waarin de verhouding der uitbreiding het overwegen van verplaatsen naar elders wettigde, of een geheele nieuwbouw moest worden ondernomen. Zooiets is wel een sprekend bewijs, meer dan alle betoogen, voor de gunstige ligging van een stad!

Maar ook van Dordrecht als woonstad kan niets dan goeds gezegd worden. Het bijzondere karakter, dat de oude stad voor eeuwen reeds kenmerkte, is gelukkig behouden gebleven. De piëteit echter, die men tegenover het oude koesterde, heeft niet gemaakt, dat men achter bleef op het gebied der moderne volkshuisvesting. Integendeel, reeds jaren lang

De Groothoofdspoor.

schenkt men daaraan zijn volle aandacht, en verscheidene moderne, uitmuntend gebouwde huizen is Dordrecht den laatsten tijd rijker geworden. Ook in de nieuwe woningwijken is het schoonheidselement gelukkig een belangrijke factor gebleven.

Aan uitmuntende inrichtingen op onderwijsgebied ontbreekt het de stad evenmin. Zoowel voor de geestelijke als lichamelijke verzorging der inwoners wordt er op voortreffelijke wijze gezorgd. Ook op het terrein van Kunsten en Wetenschappen is Dordrecht volkomen „bij”. Er zijn mooie musea, er is veel te genieten — althans voor een provincie-stad — van concert en tooneel, er is een openbare leeszaal en last, but not least, een Volksuniversiteit, die voortdurend in bloei toeneemt.

Dat Dordrecht tevens een centrum is van watersport, behoeft niemand te verwonderen, die maar even denkt aan de gunstige ligging der stad als middelpunt in een web van zeer goed bevaarbare waterwegen. Zij is, wat groot en klein vaarwater betreft, zoo ruim bedield, de aanwezigheid van een jachthaven midden in de stad is zoo gunstig voor liefhebbers van watertoerisme en de mooie omgeving is zoo vol afwisseling en leven, dat het wel niet anders kan, of de watersport moet er druk beoefend worden.

En wat de overheidszorg aangaat: die is in Dordrecht zoo goed als men maar wenschen kan. Van alle provincie-

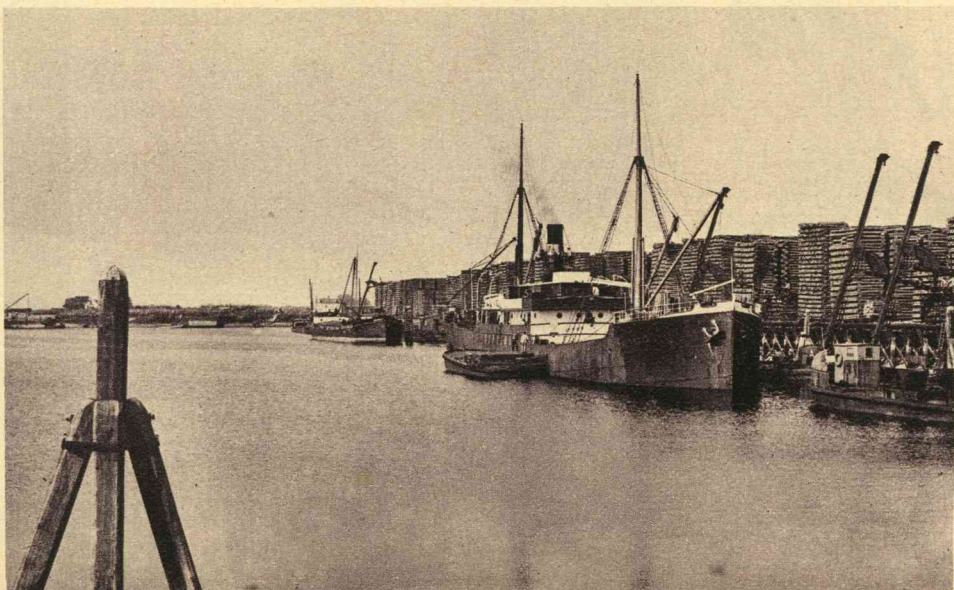

Oude gevels in de Wijnstraat.

steden was zij de eerste die een gasfabriek bezat; de hoog-drukwaterleiding levert drinkwater van een zeer goede kwaliteit, dat voortdurend chemisch-bacteriologisch wordt onderzocht; het gemeentelijke Electriciteitsbedrijf is voor de stad zelve en haar omgeving van groote betekenis, terwijl de gemeente-slachtplaats uit een oogpunt van maatschappelijk en hygiënisch belang zeker ook nog genoemd moet worden.

Maar ook wat de directe gezondheidszorg der bewoners aangaat, is er alles tot in de finesses verzorgd. Er zijn uitmuntende gemeentelijke zoowel als bijzondere ziekeninrichtingen, die geheel voldoen aan de strengste eischen der moderne wetenschap.

Er zou natuurlijk nog meer te vertellen zijn over Dordrecht, deze belangrijke stad in de geschiedenis van ons vaderland. Maar onze ruimte is beperkt, en het doel van dit artikel was, U te doen zien, hoe een stad, die eens door groote voorrechten een eerste plaats onder haar zustersteden innam, deze plaats heeft weten te behouden door de energie en voortvarendheid harer inwoners. Hoe die zich hebben weten aan te passen aan wat nieuwe tijden van hen eischen. En dan was het doel ook nog, Uw belangstelling te wekken voor, en zoo mogelijk, U te nopen tot een nadere kennismaking met Dordrecht. Het is de moeite waard, in alle opzichten.

De Zeehaven.

Luchtfoto der Industrie-terreinen

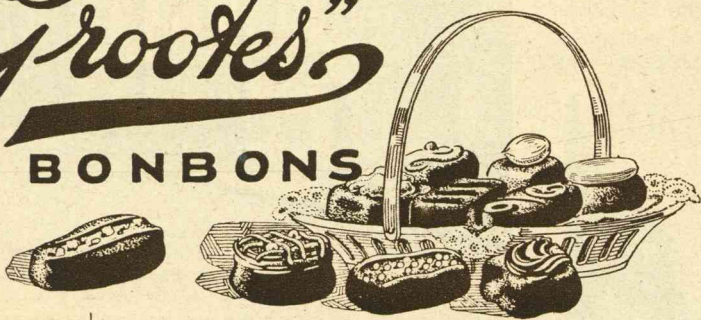
UIT EEN BRIEF VAN EEN BAKVISCH

*en toen, toen heeft hij een heel
heel lieve dingen gezegd, en me heel
veel complimentjes gemaakt over
mijn frischeur en mijn teint
en dat heb ik toch allemaal
te danken aan het gebruik
van Karnemelkzeep van het
Klaverblad uit Haarlem merk
het melkmeisje nummer 340.*

WINS ZEEPFABRIEK "HET KLAVERBLAD" HAARLEM

Vraagt uwen winkelier bij onze groote stukken Karnemelkzeep een
Albumplaatje.
Vogel- en Bloemenalbums, ter verzameling dezer plaatjes, zijn bij
elken winkelier of aan onze fabriek verkrijgbaar à 60 cents.
Vogel- en Bloemenplaatjes kunnen voor elkaar geruild worden.

"Groottes" BONBONS

Zeet fijn van smaak

TEL. 2016
Utrecht
FISSTHALER'S
Pilsner
Böhmische Brauhaus
A.G. te BUDWEIS bij **PILSEN**
OOK OP FLESSCHEN VERKRIJGBAAR

INTERC. TEL. N° 25
Bekroond om
DEN HAAG, LONDEN,
PARIS, ANTWERPEN,
met de HOOGSTE
Onderscheidingen.
TELEGRAM-ADRES:
KINGMA - MEPEL
A.B.C. CODE 41 & 52 Ed
H. & T. Kingma
ROOMBOTERFABRIEK
MEPEL
Onder controle van het Botercontrole Stasjon, GELDERLAND-OVERIJSEL te DEVENTER.
ONDER RIJKSTOEZICHT.
BLIKVERPAKKING
VOOR EXPORT.
GEDEPONEERD
HANDELSMERK
LEVERING DIRECT AAN
PARTICULIEREN.
FR. & P. IN GEDEPONEERDE
SCHUIFKISTJES.

Abonneert U op
„PANORAMA“

Voor
**Ruwe en
Schrale huid**
van
Handen en Gelaat
gebruik ik altijd
PUROL

DAMES!

MAISON JACQUES

AMSTERDAM

39 HEILIGENWEG 39 (BOVENHUIS)

is het adres voor vakkundig haarknippen,
haarverven, kappen, etc.
Wij leveren onzichtbare haaropvullingen
en moderne haarwerken, die door ons in
het geheele land worden aangenomen
en door vakkundig personeel per auto
aan uw adres worden afgeleverd.

Aparte inrichting voor massage en het
voor altijd verwijderen van overtollig haar
bij dames, waarvoor onze arts dagelijks
gratis is te consulteren.

MAISON JACQUES, 39 Heiligenweg 39 (bovenhuis)
AMSTERDAM, Tel. 45505

SANATORIA VOOR
LONGLIJDER(S)ESSEN
VERSCHILLENDE KLASSEN
HOOGTE ZON AANWEZIG
te PUTTEN o/d VELUWE.

Geneesheer-Direct. M. C. G. MIDDELBURG, Tel. No. 3

GEVESTIGD SEDERT 1888
FIRMA

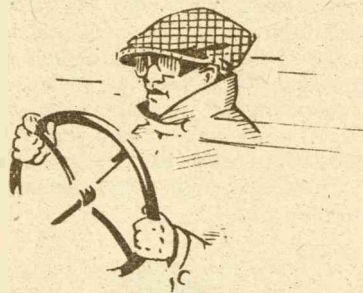
A. P. de WAART. J.
MEUBILEERINGEN
BEZOEK ONZE SHOWROOM
de CLERCQSTR. 71 AMSTERDAM
TELEF: 24271
BEDDEN TAPYTEN
REPARATIËN
GEILL. PRYSCOURANT OP AANVRAAG

MY VALET
from London

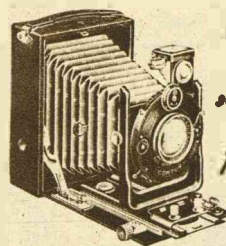
voor 1
Keeren.
Repareeren.
Moderniseeren.
Chem Reinigen
van alle
**HEEREN-EN
DAMES-
KLEEDING**

Beurspassage 14,
Telef. 44915, Amsterdam
Willemsparkweg 175
Telef. 20333, Amsterdam
Havenstraat 57.
Telef. 1506, H'versum
Nassaulaan 35,
Telef. 147, Bussum

Moet Ge
tochten maken?
Gebruikt
LÄKEROL

Camera 9/12
„XENAR“ 4.5
in Compur.
prima
uitvoering.
65.- met
garantie.

J. v. d. Zanden, Breesstraat 141, Leiden

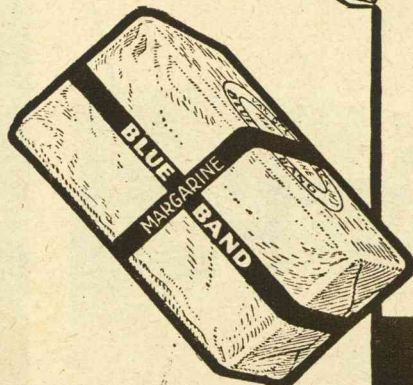

Blue-Band.
is de beste kok!

Bij het koken,
bakken, en braden
bereikt U met
BLUE BAND de
beste resultaten.

De verstandige huisvrouw, die de waarde
van een smakelijken maaltijd kent, ge-
bruikt daarom voor de bereiding alléén
BLUE BAND Ge kunt probeeren wat
ge wilt, steeds zult ge weer op **BLUE
BAND** terugkomen.

In het Blue Band-Tijdschrift vindt U tal
van smakelijke recepten.
Vraagt het Uw winkelier.

BLUE BAND

Versch gekarnd Dertig cents per half pond.